

BOZIKURT

TÜRKÇÜ DERGİ

YÜZDE YÜZ TÜRK OLDUĞUN GÜN CİHAN SENİNDİR!

ŞUBAT - MART 2007

35. SAYI

Mavi Irmaklar ve Göller Ülkesi TUVA

Analım Tunga Er efsanesini;
Duyalım geçmişin erkek sesini.
Bürüyüp Tanrıdağ'ın çevresini,
Yine Göktürk olalım...El kuralım!

Ötüken-Yış durak olsun da bize
Yürüsün ordular ordan denize.
Çinli baş vermese, gelmezse dize
Kağanın buyruğu vardır: Vuralım!

Anlatılmaz, yüce bir erdem olan
Bu akınlarda bulunmaz yorulan
Günü geldikçe de bizden sorulan
Kan ve can vergisi olsun: Verelim!

Ülkü uğrunda gönüller delidir.
Kişiler ülkü için ölmelidir.
Tanrı'nın insana değmiş elidir
Şu ölüm adlı güzel şey... Saralım!

Hiç düşündün mü niçindir yaşamak?
Bir görev yapmak içindir yaşamak.

Er kişiysen görevin neyse, başar.
Zevke, eğlenceye hayvanda koşar
Görüyorsun nice hayvan yığını
Ki yapar sadece hayvanlığını.
Fakat onlar bile kendi kendince
Tükürürler Kadeş'in itlerine.
O nasıl olmalı bir rûhu ölü,
Ya da bir canlı, fakat kahpe dölü
Ki sanar durduğu yer it inidir.
Oysa bir şanlı şehitler sinidir.
O fuhuş uzmanı çikletli dişi,
Dişinin en kötü, en kösnemişi,
Kaplamis ruhunu çirkef yosunu,
Hiç umursar mı şehit ordusunu?
Var mıdır onca tivistin ötesi?
Adı üstünde: Köpek sosyetes!
Yok sayıp sende bu ruhsuz sürüyü
Kılavuz yap ebedî Gök Börü'yü.

Çıkarıp Ergenekon'dan ulusu
Türk'ü kılsın yine dünya ulusu.
İzleyip Gök Börü'nün gölgesini
Gezelim gel o kömen ülkesini.
Gönlümün özlemi yerdir orası,
Gürler ufkunda yiğitlik borası.

Orda erdem gözüdür, başkası çıkmaz alana
Kapanıktır kapılar her kovu, her bir yalana
Orda erler: Kimi arslan, kimi parsın eşidir.
Orda kızlar: Güneşin kendi, ayın on beşidir.

Uğramaz ufkuna asla o yerin yüz karası,
Orda yoktur ne siyaset, ne fikir maskarası,
Yaşamaz öyle bir ortamda küçüklük, kötülük,
Bir alaydan daha üstün savaşırdı orda bölük!
Sungurun uçtuğu yerlerde barınmaz yarasa,
Ve bütün dirliğin üstünde yürür sade yasa...
Bir düşün başların üstünde kağanlık tuğunu,
Ruh duyar orda ölürken bile Türk olduğunu.
Ölümün zevkini bir süs gibi gönlünde taşır,
Dirilerden daha çok orda şehitler dolaşır.
Bu şehit ordusu varken kuramaz kimse pusu,
Yurt için kan dökülür orda denizler dolusu.
Günümüzden, düşünüp bir çok asırlar geriye
Analım bin kere ölmüş o ölümsüz çeriye:

Ebedî yiğit! Adı yok şehit! Kefenin: Vatan...
Tabutun: Cihan... Düşünüp övün, Yaşıyor ünün
Damarında kan, Bir alev midir? Yaşaman: Roman.
Ölümün: Şiir.
Sana yok ne taş, Ne de bir mezar.
Bu hayat: Savaş! Ebedî uzar. Eşit olduğun
Şu güneş: Tuğun. Tabutun: Cihan,
Adı yok yiğit! Ebedî şehit!..

Onu anmakla görür Türk soyu gökçek kömeni:
Dolu dizgin yarışan Tanrıkut'un dört tümeni...
Bin asır geçse de rastlanmaz onun bir eşine,
Buyruk aldım diye ok fırlatıyor evdeşine...
Bidev atlarla kılıp her yolu bir günde yarı
Yıldırımlar gibi dağlardan aşan orduları...
Saygı olsun bu çelik atlıların gök tuğuna,
Tuğu kaldırmış olan orduların başbuğuna.
O nasıl bir yürüyüşdür, ne yiğitler katarı!
Kun'u, Gök Türk'ü, Oğuz-Uygur'u, Kırğız, Tatar'ı...
O batırlar ki basıp bağra kucaklar ölümü.
Özgelerden sakınıp kendine saklar ölümü.
Her zaman öyle ağırdır ki yiğitlik kefesi,
Kahramanlar gibi ölmek o günün felsefesi...
Onların sanki başak canları... Durmaz, biçilir...
Toprağın içkisidir kanları, al al içilir.
Tarihin bir olağanüstü ve şahâne işi
Kür Şad'ın, Kül Tegin'in, Çağrı Beğ'in ok çekişi...

BOZKURT

Türkçü Gençlik Dergisi

MART 2007

Yıl: 4 Sayı: 35

Sahibi

Ozan RUHSATIOĞLU

ozan@turan.tc

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Oğuz KARAHAN

oguz@turan.tc

Yazı Kurulu

İsa Akif YÜMNÜ

Tolunay KUTOĞLU

Altay GÖKBÖRÜ

Atilla İDİL

Murat TÜRKMENATA

Ahmet KÜÇÜKEL

Kapak Tasarımı

İlhan KURTKAN

Gökalp KULATLI

Yayın Danışmanı

TONYUKUK

İletişim Bilgileri

www.turan.tc

turan@turan.tc

Ayda Bir Yayınlanır.

Kaynak göstermek şartı ile alıntı yapılabilir. Tüm hakkı Türk Irkına aittir.

Dergimiz şu an yalnızca internet üzerinden yayımlanmaktadır. Türkçülerin desteği ile dergimiz büyüyecek ve Turan'ın her köşesine ulaşacaktır.

Kapak Resmi: TUVA

4 MİLLÎ SİYASET

H.Nihal ATSIZ

14 TÜRK, ORDU ve SAVAŞ

Nejdet SANÇAR

16 TÜRKİYE'DE TÜRK OLMAK

Kutlu ALTAY

6 ASIL SORUN...

Tolunay KUTOĞLU

18 KARABAĞ... BALAM EY BALAM!

Murathan DANIŞMENTLİ

8 BAYDEMİR İSTEDİ, AB EMRETTİ, AKP YASALAŞTIRDI. BOZKURT

20 GERÇEKLER ZAMANLA ANLAŞILIRMIŞ

Gizli BÜRO

9 KERKÜK NAMUSTUR!

Altay GÖKBÖRÜ

22 TURAN ELLER -1

S. Ceylan MAMAT

11 BAŞBAKAN'A SORUYORUM

KÜRŞAD YÖRÜKOĞLU

23 AYANDON FIRTINASI

Tuğrul ALTAYLI

12 NEREDE BU DEVLET?

Atilla İDİL

25 GİZEMLİ HAKASYA

Naciye SARAÇ

MİLLÎ SİYASET

■ H. NİHAL ATSIZ

“**Has Hacib Balasagunlu Yusuf**” tarafından XI. Yüzyıl’da yazılan “Kutadgu Bilig”, “siyaset bilgisi” demektir. “Uğur,bahtiyarlık” demek olan “kut” kelimesinden türemiş olduğu için, bu kelimeyi şimdiye kadar “saadet veren ilim” diye boşuna tercüme etmişlerdir. Bu ismin anlamı, koca eserin muhtevasından da anlaşılacağı üzere siyasetnâmedir. Toplumun bahtiyar olması için gerekli şartları saydığı malûm olduğuna göre Türklerin, siyaseti, “toplum bahtiyarlığı bilimi” diye anladıkları ortaya çıkıyor. Netekim Kutadgu Bilig’den üç asır önce de **Bilge Kağan**, kardeşi kahraman **Kül Tegin** için, İçen Kağan da babası Bilge Kağan için diktirdiği ünlü Orkun yazıtlarında, devlet siyaseti olarak zaferlerle milleti doyurmak, giydirmek ve çoğaltmayı, yani bahtiyar etmeyi başardıklarını anlatmışlardır.

Günümüzde milleti bahtiyar edecek bir siyaset tutumundan çok, tehlikelerden kaçınıp yalnız içinde bulunduğu günü düşünmek prensibi alıp yürümüştür. **Atatürk**’ün çok hesaplı ve gerektiğinde çok atılgan siyasetine karşılık İsmet İnönü sadece hesaplı, hesabında da kendisini yanlışlara götürecek kadar ihtiyatlı siyaseti ile devleti yürütmeye çalışmıştır.

Aşırı ihtiyatlı siyasetle bir millet belki uzun bir süre için, tehlikelerin içine dalmaktan kurtulabilir. Fakat aşırı ihtiyat pasif bir idare tarzı olduğu için iştahlı komşuları bu iştahlarından vazgeçiremez ve günü gelince saldırılarını asla önleyemez.

Vaktiyle Habeşistan’ın ihtiyatkârlığı, İtalya’yı kıskırtmaktan çekindiği için o zaman İtalyan sömürgeleri olan Eritre ve Somali sınırlarından askerlerini çekmesi İtalya’nın saldırmasına engel olamadığı gibi günümüzde de Çekler’in ihtiyatkârlığı Ruslar’ın kaba hareketine engel teşkil etmedi.

Bu sebeple millî siyaset yerine, herkesle hoş geçinme siyasetinin güdülmesinde hiçbir millî menfaat yoktur. Milletler, millî istekleri nisbetinde itibarlı ve kuvvetlidirler. Bundan başka, “millî istekler” yani “ülküler” milletlerin dinamik gücü, birliğin sebebi, cesaretinin kaynağıdır.

Yüzyıllar boyunca tutsaklık hayatı yaşadıkları için cesarettten nasibi kalmamış, geri ve bu bakımdan iptidâî Araplar’ı bugün hatırı sayılır bir kuvvet haline getiren şey Filistin davasındaki tutumları ve Yahudi düşmanlığıdır. Araplar İsrail’le üç defa çarpışıp yenildiler. Hele son yenilişleri pek yüz kızartıcı oldu. Buna rağmen inançları sarsılmadığı için yarın büyük hamleler yapabilecek kudreti kendilerinde buluyorlar ve hazırlanıyorlar.

İsrail de aynı durumdadır. İki bin yıllık tarihi haklara dayanarak yüzde yüz Arapların oturduğu toprakları işgal edip geri vermemekte direniyor. Oraları da devletine ekleyip yarın için on milyonluk bir İsrail devleti kurmak gayreti ve ülküsü içindeler. Bir Batı Avrupa devleti niteliğinde olan İsrail’in on milyon nüfusa sahip olması Arap dünyasına karşı kendisini savunacak esaslı bir gücü elde etmesi ve geleceğini teminat altına alması demektir.

Türkiye, **Atatürk**’ün ölümünden beri pasif bir devlet siyaseti gütmektedir. Atatürk’ün zemin ve zaman icabı olarak, sırf o devir için söylediği “yurtta sulh, cihanda sulh” sözlerini, ebedi düsturmuş gibi benimsemiş görünerek siyasetini bu esas üzerine yoğunlaştırmıştır. Bu sözün nerede söylendiği, hatta söylenip söylenmediği de belli değildir.

Barış uğruna kimseyi gücendirmemek zihniyeti hakim olmuş ve bu zihniyet, siyasi sınırlar dışındaki Türklerin ihmalini doğurmuştur. Herhangi bir devlette yaşayan Türklerle ilgilenmek o devleti gücendirir, tedirgin eder, kızdırır diye âdeta cihan Türklüğü inkâr olunmuştur.

Halbuki cihanın manzarası bu konuda ne kadar ibret vericidir. Afrika zencilerine kadar her millet ırkdaşlarıyla ilgilenmekten bir an vazgeçmemektedir. Hele şu küçük Yunanistan bir yandan Kıbrıs’ı isterken, bir yandan Arnavutluk’tan Epir’i koparmaya çalışmakta, daha ilerisi için de Bizans’ı diriltecek hesaplar yapmaktadır.

İstiklâl Savaşı bittiği zaman Türkiye 13 milyon nüfuslu, çok yoksul, yorgun, ahalisinin ancak %10'u okuyan, endüstrisiz, ülkesi yakılıp yıkılmış, hastalıkların tahribat yaptığı bir devlettir. O zaman kendimize gelebilmek için dışarıda gözümüz olmadığını ilâna mecburduk. Bugün öyle değiliz. 36 milyon nüfuslu, ağır endüstriye doğru ilk adımlarını atmış, yüzde elli beşi okur-yazar, sıtma ve frengi gibi hastalıkları yenmiş, orta refah seviyesine yaklaşmış, ülkesi oldukça imar olunmuş bir devlet halindeyiz.

Bir milleti yalnız para kazanmak ve okumak için didinen bir sürü olmaktan kurtarmak için ona millî gayeler gösterilmesi lâzımdır. İktisadî kalkınma, yol ve liman, atom, roket, uzay millî ülkü olamaz. Bunlar nasıl olsa elde edilecektir. Fakat çok mühim olduğu halde verilememekte bulunan hayatî nesne “ülkü”dür. O ülküyü düşünüp taşınarak zorla yaratmaya da ihtiyacımız yoktur. O hazır olarak yanı başımızda duruyor: Dış Türkler...

Hükümetlerin dış siyaseti yalnız NATO, Merkezî Andlaşma ve Kalkınma İçin Bölgesel İşbirliği sınırları içinde kaldıkça Türk milleti teknikte ne kadar ilerlerse ilerlesin yaratıcı bir millet olamaz. Onu yaratıcı yapacak şey dış Türkleri düşünmek gibi yüksek millî ve insanî bir meseledir.

Batı ve komünist dünyaları nasıl, alabildiğine silahlanıp birbirlerine dış biledikleri halde bir arada savaşıyor ve iktisadî ilişkilerde bulunuyorsa, biz de, sınırları içinde Türk bulunan devletlerle dost kalmak şartıyla o Türkleri düşünür, kültürce ilerlemeleri için çalışır, her türlü yardımı yapabiliriz.

Dış Türklerle ilgilenmek emperyalizm değildir. Emperyalizm ise mukaddes bir emperyalizmdir. Kendi eliyle imparatorluğunu tasfiye eden Fransa, Kanada'daki 7 milyon Fransız'la birleşmek istediğini açığa vurmaktan çekinmedi ve zamanımızın büyük ve ileri görüşlü devlet adamı olan Başkan De Gaulle, Kanadalı Fransızlar hakkındaki emellerini bizzat, Kanada'da söyledi.

Önekler bu kadarla bitmiyor. Hollandalılar, müttefikleri olan Belçika'daki 4 milyon Flaman hakkındaki niyetlerini çoktan belli etmişlerdir.

İrlanda, “Kuzey İrlanda” denen ve sırf Protestan oldukları bahanesiyle İngilizler tarafından bırakılmak istenmeyen Ulster'i açıkça istiyor.

Zayıf ve geri Afganistan, kuvvetli komşusu Pakistan'da bulunan Peştun'lara gözlerini dikmiştir.

Daha birçok örnek bulunabilir. Çünk bu sosyal bir kanundur:

Milletler, ırkdaşlarını da kendi siyasî sınırları içine almak isterler ve bunun için her türlü fedakârlığa katlanırlar.

Dünya âlem böyle de biz niye değiliz? Acaba dünyada barışçı, insaniyetçi ve akıllı olarak yalnız biz mi kaldık?

Dış Türklerle ilgilenince tabîi yine serbest nazımla şahane (!) şiirler başlayacak: Turancılar, ırkçılar, emperyalistler, faşistler vesaire.

Herkesin her dediğine aldırarak olduktan sonra 400.000 Rum'a karşı 100.000 Türk'ün yaşadığı Kıbrıs'ta işimiz ne!

İş denize girinceye kadardır. Girdikten sonra üşümen geçer. Sen de iyi yüzücülere has kuvvetli kulaçları büyük bir ustalıkla atmaya başlarsın.

ÖTÜKEN

74. Sayı

26 Temmuz 1972

ASIL SORUN...

■ TOLUNAY KUTOĞLU

tolunay.kutoglu@yahoo.com

Son zamanlardaki gelişmeler, Türkiye'nin ana sorununu açık ve net bir şekilde gözler önüne sermiştir. Görülmüştür ki en hakiki sorunumuz, kürtlerin kürtlük, ermenilerin ermenilik, yahudilerin yahudilik veya rumların rumluk yapmasından ziyade, **“Türkler'in Türklüğünü yapmaması”**dır.

Türk yurdunda birilerinin sokaklara dökülüp, “Hepimiz Ermeniyiz!” diye afgurması; bir başka grubun, kürt terör örgütü elebaşının posterleri ve sözde kürdistan paçavralarıyla gösteriler yapıp, “Bağımsız kürdistan” naralarıyla böğürmesi; bir takım “entel” teröristlerin(onlar kendilerine “aydın” diyorlar!) gazete köşelerinde, televizyonlarda veya bilimsel(!) çalışma adı altında Türklüğe, Türk kültürüne, Türk Milleti'nin her türlü değerlerine ve Türk Ordusu'na küfretmesi; Kıbrıs'taki ve Irak'ın kuzeyindeki kırmızı çizgilerimizin çiğnenip kafamıza çuval geçirilmesi, Türk Devleti'ni gayritürklerin yönetir hale gelmesi; etnik azınlıkların meydanı boş bularak Türk yurdunda kendi etnik ırkçılıklarını rahatça yapabilme fırsatını yakalaması, pis sakallı papazın Lozan'ı çiğneyerek kendini “ekümenik” ilan etmesi, bazı tarikat-cemaat elebaşlarının Amerika'da “halifelige” hazırlanması ve bu tarikat ve cemaatlerin devletin her kademesinde yuvalanması, kanla alınan vatan topraklarının yabancılarca yağmalanması; yerli bankalarımızın, fabrikalarımızın, şirketlerimizin emperyalist sermayeye peşkeş çekilmesi; uyuşturucunun, gaspın, mafyalaşmanın ve ahlaki çöküntünün doruk noktasına çıkması ve daha neler neler...

İşte tüm bunlar, yahudi yahudiliğini, ermeni ermeniliğini, rum rumluğunu, kürt kürtlüğünü, Batı haçlılığını yaparken; Türk'ün Türklüğünü yapmamış olmasının, devletine ve vatanına yeterince sahip çıkmamış olmasının sonuçlarıdır. Bu gerçeği görmezsek, sorunu doğru olarak saptamamız ve etkili çözümler üretebilmemiz imkansız hale gelecektir.

Karabağ'da el kadar Ermenistan soydaşlarımızı katletti ve o topraklar hala ermeni işgali altında. Ama biz o Ermenistan'ı bir günde dümdüz edip geçmiyoruz...

Kerkük ve Musul'da kürdler at koşturuyor, yediğiyle pislediğini bile ayırt edemeyen barzani, talabani gibi lağım fareleri Türkiye Cumhuriyeti'ne kafa tutuyor, bizim sesimiz çıkmıyor...

Kıbrıs'ta birkaç yüz bin ruma neredeyse teslim oluyoruz...

Batı Trakya'daki, Doğu Türkistan'daki, Güney Azerbaycan'daki soydaşlarımıza sahip çıkamıyoruz.

Bütün bunlar, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin 1938'den bu yana basiretsizce, pasifçe ve korkakça yönetilmesinin sonuçlarıdır.

Öyleyse sormak istiyorum; Bu nasıl Türklük?.. Bu nasıl Türk Devleti?..

Türk, Türklüğünü yapmış olsaydı ve Türkiye Cumhuriyeti, (içeride ve dışarıda) bir Türk devleti gibi hareket etseydi, ne Karabağ ermeni işgali altında olurdu, ne Doğu Türkistan'daki soydaşlarımız Çin esareti altında yaşıyor olurdu, ne Ahıska Türkleri yurtsuz kalırdı, ne de Kerkük, Musul ve Batı Trakya hala sınırlarımız dışında olurdu. Türk, Türklüğünü yapmış olsaydı, bugün Kıbrıs'ın tamamında şanlı Türk bayrağı dalgalanıyor olurdu.

Öyle ise bizim öncelikli sorunumuz; Türkler'in Türklüğünü yapmamasıdır, Türkiye Cumhuriyeti'nin bir Türk devleti olma vasıflarını yitirmiş olmasıdır. Bu sorun çözüldüğü takdirde, diğerleri zaten yahudiliğini, ermeniliğini, rumluğunu, kürtlüğünü ve haçlılığını yapmaya cüret edemeyecektir, etse bile etkisiz olacaktır. Çünkü o zaman her şey Türk için, Türk'e göre ve Türk gibi olacaktır. Ve biz ancak o zaman dolu dolu “Türkiye Türklerindir!” diyebiliriz. Yoksa

içini dolduramadıktan sonra, “Türkiye Türklerindir” sözü, Hürriyet’in logosunun altında mikroskopla okunabilen bir slogan olmaktan öteye geçemeyecektir.

Bu anlamlı söz, bir slogan olarak kalmamalıdır. Ete kemiğe büründürülmeli ve uygulanmalıdır. Çünkü bu söz, Başbuğumuz Atatürk tarafından slogan olsun diye söylenmemiştir. Başta Mustafa Kemal olmak üzere, Milli Mücadeleyi başlatarak bir ulusu, emperyalizm canavarının pis kokulu ağzından çekip alan Türkçü kadrolar, en başında “Türkiye Türklerindir ve Türkler tarafından yönetilmelidir” parolasıyla yola çıkmış, tüm işbirlikçi hainlerin ve azınlık ırkçılarının da başını ezerek, Türk Milletiyle beraber yepyeni bir Türk

Devleti’ni kurmuşlardır. Yani Türkiye gerçekten Türklerin olmuştur.

Ancak millet olarak böyle bir deneyimi asla unutmamamız gerekirken, ne yazık ki unuttuk ve 1938’den itibaren aşamalı olarak Türkiye, yeniden Türkler’in elinden alındı. Çünkü asıl unuttuğumuz, “tarihini unutmanın, yok olmak olduğu”ydu.

Sonuç olarak, parolamız yine aynı olmalıdır: **“Türkiye Türklerindir ve Türkler tarafından yönetilmelidir”**. Bu parolanın hayata geçebilmesi için de Türkler’in Türklüğünü yapması şarttır. Tıpkı Milli Mücadele yıllarında olduğu gibi...

Tanrı Türk’ü Korusun!

TÜRKÇÜ DERNEK EL BİRLİĞİ’NİN KIRŞEHİR ŞUBESİ AÇILIŞI

17 Mart Cumartesi günü saat 14:00 'da **Türkçü Dernek EL BİRLİĞİ'nin Kırşehir Şubesi** açılışı yapacaktır. Büyük fedakarlıklar ile kurulan Kırşehir obasını samimi Türkçülerin yalnız bırakmayacağını biliyoruz. Açılışa tüm Türkçüler davetlidir.

Adres: Terme Caddesi Zevk Apt. Kat:3 Daire:6 Kırşehir

www.elbirligidernegi.org

BAYDEMİR İSTEDİ, AB EMRETTİ, AKP YASALAŞTIRDI...

■ BOZKURT

"Yabancılar sınırsız arama yetkisi veren Petrol Yasa Tasarısı TBMM'de kabul edildi!

Petrol-İş uzmanı Ayfer Eğilmez, düzenlemeyle Türkiye'nin dışarıya daha da bağımlı hale geleceğini, Irak'ta savaşla yapılanın Türkiye'de yasayla gerçekleştirileceğini söyledi.

Yabancı ülke ve şirketlerin Türkiye'de arama ve üretim yapmaları için Bakanlar Kurulu izni zorunluluğunu kaldırın Petrol Yasa Tasarısı, TBMM'de kabul edildi.

Buna göre, arama ruhsatı süresi uzatmalarla birlikte karalarda 9 yıl, denizlerde 14 yıl olacak. Arama ruhsatlarından devlet hakkı alınmayacak ve işletme sahalarından alınacak devlet hakkından da indirim yapılacak. Adı 'Türk Petrol Yasası' olarak değiştirilen yasanın getirdiği diğer düzenlemeler şöyle:

* Yabancı ülke ve firmaların Türkiye'de petrol arama, çıkarma, sevk etme ve satış izinlerinin Bakanlar Kurulu'nca verilmesi uygulaması kaldırılacak. Bütün bu konulara ilişkin izni Petrol İşleri Genel Müdürlüğü verebilecek.

* Petrol üretiminin tamamına yakınının kalkınmada öncelikli illerde yapılması durumunda, o illerin sosyo-ekonomik kalkınmasına katkı sağlayacak devlet hisselerinden o illere pay verilecek. Buna göre karalarda elde edilen devlet hissesinin yüzde 50'si işletme ruhsatının bulunduğu ilin hesabına aktarılacak.

* İşletme ruhsatı, alınacak iş ve mali yatırım programı dikkate alınarak 30 yıl için verilecek. Ham petrol veya doğalgazın, uluslararası anlaşmaya dayanmaksızın Türkiye üzerinden geçişini veya Türkiye'ye geçişini sağlayacak boru hattı kurulmasına, Bakanlar Kurulu izin verecek.

Petrol-İş Araştırma uzmanı Eğilmez, yeni yasayla 'Türkiye Petrolleri A.O'nun devlet adına arama, üretim yapma imtiyazlarının elinden alınacağını, yabancıların verdiği devlet hissesinin de kaldırılacağını' söyledi. Sektörü serbestleştiren yasayla TPAO'nun 'güçsüz hale getirildiğini' ve Türkiye'yi dışarıya bağımlı hale getirdiğini savunan Eğilmez, 'Irak'ta savaşla yabancı petrol şirketlerine tanınan imtiyazlar, Türkiye'de savaşız olarak gerçekleştiriliyor. Bu bir paylaşım yasası' dedi."

18 Ocak 2007 tarihli Cumhuriyet gazetesinin haberi bu şekilde...

Tabi bu, son günlerde yaratılan yapay gündemle, Türk Milleti'nin dikkatinden kaçırılan bir gelişme. Biz özellikle şu maddeye dikkatlerinizi çekmek istiyoruz: "Petrol üretiminin tamamına yakınının kalkınmada öncelikli illerde yapılması durumunda, o illerin sosyoekonomik kalkınmasına katkı sağlayacak devlet hisselerinden o illere pay verilecek. Buna göre karalarda elde edilen devlet hissesinin yüzde 50'si işletme ruhsatının bulunduğu ilin hesabına aktarılacak".

Hatırlar mısınız; birkaç ay önce Diyarbakır'ın PKK sempatisini kürdü belediye başkanı Osman Baydemir, Avrupa Parlamentosu'nda, bölgeden çıkan petrol gelirinin kendilerine bırakılmasını istemişti.

Şimdi bu hatırlatmayı yaptıktan sonra yukarıdaki maddeyi tekrar okuyun isterseniz. Okuyun ve bu yeni petrol yasasının kimlerin isteği doğrultusunda, kimlerin emriyle çıkarıldığını anlayın!

UYAN YÜCE TÜRK MİLLETİ!

KERKÜK NAMUSTUR!

■ ALTAY GÖKBÖRÜ

Kıbrıs... Türk Mukâvemet Teşkilâtı... Kerkük... Türkiye... Birbirine zincir gibi bağlı kavramlar bunlar. Ne Kıbrıssız Türkiye, ne de Kerküksüz Türkiye. Türk'ün yaşadığı yerde de Türk Mukâvemet Teşkilâtı.

Dün Kıbrıs'ta Türk zulme uğradı, bununla birlikte Türk'ü korumak için Türkiye'nin girişimleriyle, Kıbrıs Türk'ü, Türk **"Mukâvemet"** Teşkilatı'nı kurdu. Çünkü ortada Rum-Yunan zulmüne karşı bir mukâvemet ihtiyacı vardı ve bu ihtiyacın gereği yerine getirildi.

Peki, ya Kerkük, Telâfer, Musul, Altunköprü, Tuzhurmatu, Erbil ve diğer Türkmen (Irak) yerleşimleri? Onlar... Onlara ne oldu? Yaklaşık üç milyon Türk, kendi hâline mi bırakıldı? Bir Türk olarak bu sorunun yanıtı olarak "Hayır, Türkiye Cumhuriyeti soydaşlarını kendi hâline bırakmaz, bırakmadı zaten" demek isterdim. Ama ne yazık ki, bu sadece bir istek olarak kaldı. Türkiye Cumhuriyeti, kendi canından, kendi bağrından parçayı yalnız bıraktı, yalnız bırakmakla da kalmadı, Kürdlere "soydaş" dedi. Daha geçen gün, Türkiye Cumhuriyeti'nin Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, Iraklı Kürdler için **"Onlarda bizim soydaşımız"** dedi.

Musul ve Kerkük vilâyetleri, Osmanlı Devleti'nin dağılması ve Mondros mütâreke süreci ile birlikte İngiliz işgaline uğradı. Bölge petrol kaynıyordu, petrol yeni yeni değerleniyordu ve bunu Türklerin elinde bırakmamak gerekti. Gazi Paşa istekliydi. Musul'u da, Kerkük'ü de Türkiye sınırlarına dâhil edecekti. Ama olmadı, ömrü yetmedi. Ne yazık ki, ondan sonra gelenler de ya bu konunun üstünü kapatmaya ya da Özal gibi ileride düşlediği Kürdistan için basamak olmak üzere kullanmaya çalıştı.

Konu kapatıldıkça Irak yönetimi altında önce İngiliz, sonra Arap vurdukça vurdu yalnız ve kimsesiz Türkmen'e. Yalnızdı, kimsesizdi Türkmen. Ama uzun yıllar Türkmen, yalnız ve kimsesiz olduğunu bilmedi. Bunu öğrendiğinde ise çok geç olmuş, Arap devrilmiş, Kürd ve

Amerikalılar gelmişti. Amerikan askerleri ve Kürd peşmergeleri azgınca saldırıya geçmişlerdi.

Kerkük'te tapu daireleri yakılmış, böylece kentte Türkmenlere ait bir menkulün var olduğuna dâir kanıt kalmamıştı. Telâfer'e acımaksızın saldırılmış, onlarca kadının ırzına geçilmiş, yüzlerce Türkmen, kadın, erkek, çocuk demeden şehit edilmişti ve ne yazık ki, ufukta Kerkük Kalesi'ne doğru ilerleyen bir Türk ordusu görünmüyordu. Dahası ses çıkmıyordu. Türk'ün sesi boğulmuştu.

Bazıları bahanelerini hazırlıyorlar, Kerkük'e niye giremeyeceğimize dâir. Ekonomimizin çökmesinden, batağa saplanmamıza kadar çok sayıda bahane. En çok üzerinde durulan ise ekonominin çökmesi. Ağla Türkmen'im ağla, senin yüzünü çevirdiklerin, üç kuruş para için seni satıyorlar. Sen ağlamayacaksın da, kim ağlayacak?

Tamam, kabul ettik varsayalım, ordunun girememesini. Peki orada neden bir direniş örgütü kurmadın? Kıbrıs'ta dünyanın en mükemmel direniş örgütlenmelerinden birini oluşturabildin. Peki, bunu Kerkük'te neden yapmadın? Bu soru, sadece bu hükümete değildir. Öncesi, onun öncesi, onunda öncesi, sonra altmış yılın hükümetlerinedir. Neden Kerkük'te Türk **"Mukâvemet"** Teşkilâtı gibi bir örgüt kuramadınız.

Geçenlerde televizyon programlarından birinde Şeyh Sait namı yaratığın Şerafettin Elçi namı torunu konuşuyordu. İçindeki irinlerini akıta akıta yaptığı konuşmasında birkaç konuk daha vardı. Bunlardan biri de Iraklı bir Türkmen'di. Bu Şerafettin Elçi namı yaratık diyordu ki, Türkiye'nin Kerkük'te TMT'si varmış. Dayanağı da hazır. Meğer 2003 yılında o zamanın ASAM Başkanı olan Ümit Özdağ, işkembe-i kübrasından sallamış, "Kerkük'te TMT'yi kurduk" diye. Yapmadığın, yapamayacağın şeyleri bire bin katarak anlatınca, elin Barzanici Kürd'üne kozu veriyorsun. Üstelik o yaratık bunları çemkirirken,

diğer konuklardan hiçbiri buna cevap bile verememişti.

Bütün dünyanın gözü önünde katliam kum saati çalışıyor. Bana göre artık feshedilmesi gereken Birleşmiş Milletler bile Kerkük'te katliam uyarısı yapıyor. Ama... Gel gör ki, bizi bizim adımıza yönettiklerini iddia eden zevat, içinde bulundukları kış uykusunun etkisiyle uyumaya devam ediyorlar.

Buradan soruyorum. Kerkük'ün TMT'si neden yok? Neden kurmadınız? Mâdem bölgeye bir sefer-i hümayun düşünmüyorsunuz, Türkmenleri eğitseydiniz de, onlar kendi kendilerini korusaydılar. Yok, o da olmaz. Neden, çünkü ABD kızar, sonra (**sayın başkan**) Barzânî kızar değil mi?

Zaman zaman Barzânî ve Talabânî'ye kızdığı zaman bazı gazeteler şöyle der: Zamanında bir albayımızın önünde ceket iliklerlerdi. Peki onların albayımızın önünde ceket iliklediği dönemde, Türkmen liderlere nasıl muamele ediliyordu?

Kerkük, Türkiye evinin odalarından biridir. O odalardan biri basılmıştır. İşgal edilmiştir. Ev sahibi ise bu işgali sessizce kabullenmiştir. İşgalci, odadakilere zulmetmektedir. Evin babası, çocuklarının uğradığı zulme kulaklarını tıkamıştır. İşgalci, odadakilerin namuslarına el uzatmıştır. Evin babası, buna da ses çıkarmamış, sadece başını çevirmekle yetinmiştir. Kızının namusuna el uzatanlara ses çıkarmayan babanın, namusundan söz edilemeyeceğini aklına bile getirmemiştir. Zaten namus kavramı aklının ucundan bile geçmemiştir.

Kerkük namustur. İstendiği kadar ekonomi palavraları sıkılsın, Kerkük namustur. Kerkük, Türk'ün güzel kızıdır. Kızının namusuna sahip çıkamayan babaya, baba denmez. Hele o baba, bunu pazarlık konusu yapıyorsa, o babaya okkalı bir küfür ile cevap verilir. Ama o bundan bile rahatsız olmaz.

Kerkük vatandır. Vatan toprağı, pazarlık konusu olmaz. Vatan toprağı kanla yoğrulmuştur. Kanın pazarlığı olmaz. Kanı, vatani, namusu pazarlık konusu yapanın adı da, sanı da bellidir.

Yazımı bitirirken, son bir umutla “Ordu Kerkük'e” diye haykırıyorum. Belki Tanrı Dağları'nda yankılanan sesimiz, bazı kulaklara ulaşır...

TURAN

Nabızlarımda vuran duygular ki tarihin
Birer derin sesidir, ben sahifelerde değil
Güzide, şanlı, necip ırkımın uzak ve
yakın
Bütün zaferlerini kalbimin tanininde
Nabızlarımda okur, anlar, eylerim tebcil.

Sahifelerde değil, çünkü Atilla, Cengiz
Zaferle ırkımın tetviç eden bu nasiyeler,
O tozlu çerçevelerde, o iftira amiz
Muhit içinde görünmekte kirli, şermende;
Fakat şerefle numayan Sezar ve
İskender!

Nabızlarımda evet, çünkü ilm için
müphem
Kalan Oğuz Han'ı kalbim tanıır
tamamiyle
Damarlarımda yaşar şan-ü ihtişamıyla
Oğuz Han, işte budur gönlümü eden
mülhem:

VATAN NE TÜRKİYEDİR
TÜRKLERE, NE TÜRKİSTAN
VATAN, BÜYÜK VE MÜEBBET BİR
ÜLKEDİR: TURAN

Ziya Gökalp

BAŞBAKAN'A SORUYORUM!

■ KÜRŞAD YÖRÜKOĞLU

Türkiye'deki bir çok siyasi cinayetlerin üstüne göstermelik olarak gidildi. Her cinayet sonrası sözler verildi "katilleri bulacağız yargıya teslim edeceğiz" diye. Sonunda ne oldu hiçbir şey .Çetin Emeç,Uğur Mumcu, Ahmet Tamer Kışlalı, Muammer Aksoy, Necip Hablemitoğlu ve aklıma gelmeyen bir çok kişinin katilleri ve azmettiricileri bulunamadı. Aranıp da mı bulunamadı yoksa bir ara göstermelik işin üstüne gidip sonra olay kapatıldı mı? Kimlerin bu insanlara karşı kını vardı ve kaba tabiriyle kimseye çaktırmadan bir plan yapıp sırta kadem basarak ülkenin emniyet mensuplarına yakalanmadan toz oldular. Bu suikastlardan emniyetin birimlerinin yada Mit'in hiç mi haberi yoktu? Uğur Mumcu'nun yazdığı kitaplardan dolayı suikast düzenleneceğini tahmin etmemek, bırakın tahmini hiçbir istihbarat almamak bir ülkenin emniyet ve istihbarat şubelerinin ne kadar kötü yönetildiği anlamına gelmez mi? Bir ülkede istihbarat birimleri uyumlu bir şekilde çalışmıyorsa, birbirlerinin istihbaratlarını değerlendirmiyorlarsa söylenecek tek şey vardır yazıklar olsun. Eğer istihbarat birimleri birbirleriyle uyum içerisinde çalışmıyorsa, çark dönmüyorsa bir arıza varsa yapacağın çok basit. O çarkı söküp yerine yeni bir çark takıp o kadar güzel çalıştıracaksın ki bu cinayetler aydınlansın. İçişleri Bakanlığı sorumluluğu dahilinde olan polis, jandarma ve Mit'ten bu gibi olaylar karşısında nasıl hesap soruyor ve bu sorulara nasıl cevap veriliyor çok merak ediyorum.

Başbakana sormak istediğim bir konu var. 1989 yılında önce Turgut Özal sonra Yıldırım Akbulut Başbakanlığında kurulan hükümetlerde İçişleri Bakanlığı yapan ve bu görevi 23 Haziran 1991 tarihine kadar sürdüren Abdülkadir Aksu'nun hangi vasıfları sebebiyle tekrar İçişleri Bakanı yapıldığını çok merak ediyorum. Aksu'nun bakanlık yaptığı dönemler Türkiye'de siyasi cinayetlerin en yoğun olduğu dönem olduğunu bilmeden bakanlık verilmesi sizce de garip değil mi? Bilmiyorsanız yada bilip de unutmuş olabilirsiniz ben size hatırlatayım:

- 1- Atatürkçü Düşünce Derneği Muammer Aksoy öldürülmesi
- 2- 7 Mart 1990 tarihinde Hürriyet gazetesi genel yayın yönetmeni olan Çetin Emeç in öldürülmesi
- 3- 4 Eylül 1990 Turan Dursun nun öldürülmesi
- 4- 26 Eylül 1990 emekli Mit müsteşar yardımcısı Hıram Abbas'ın öldürülmesi
- 5- 6 Ekim 1990 Doç. Dr. Bahriye Uçok'un öldürülmesi.

Yukarıda yazdıklarım siyasi cinayetler. Aksu'nun İçişleri Bakanlığı döneminde askerlere yönelikte saldırılar düzenlendi.Bunların bazıları;

- 1- 9 Ocak 1991 Em.Yarb Ata Burcu'nun öldürülmesi
- 2- 30 Ocak 1991 Em.Tuğgen. Hulusi Sayın 'nın öldürülmesi
- 3- 7 Nisan 1991 Em.Tümgen.Memduh Ünlütürk'ün öldürülmesi
- 4- 23 Mayıs 1991 Em.Korg. İsmail Selen öldürülmesi
- 5- 23 Mayıs 1991 Adana jandarma Bölge Komutanı Tuğgen Temel Cingöz öldürülmesi.

2002 yılında Ak parti iktidara geldikten sonra İçişleri Bakanı olan Aksu göreve geldikten iki ay sonra 18 Aralık 2002 tarihinde Dr.NECİP HABLEMİTOĞLU silahlı saldırı sonucu yaşamını yitirdi. Danıştay'ın merkezi gündüz vakti basıldı. Bu baskın sonucunda Mustafa Yücel Özbilgin yaşamını yitirdi. AKP döneminde üç tane suikasttan bir tanesi Tayyip'i çok üzdü ve derinden etkiledi. Herkesin tahmin ettiği gibi Hrant Dink cinayeti. Bu cinayet hakkında ekranlara çıkıp bin bir türlü ipe sapa gelmez sözler söyledi. İpin ucunu öyle kaçırdı ki, bütün kabahati hayali derin devlete attı. Sonrası Trabzon ilinin emniyet müdürünü ve valisini görevden aldı. Geçmişi bu kadar karanlık olaylarla dolu Abdülkadir Aksu hakkında hiçbir şey yapmıyorsunuz?

Bir de döneminizde işlenen Dr. Necip Hablemitoğlu suikastı hakkında ne gibi ilerleme kaydettiniz? Umarım bir şekilde sorularıma cevap verirsiniz.

NEREDE BU DEVLET?

■ ATILLA İDİL

MADDE 2. – *Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, millî dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk Devletidir.*

Evet! Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın değiştirilemeyecek, değiştirilmesi teklif dahi edilemeyecek olan ilk üç maddesi içerisinde yer alan en can alıcı maddelerden bir tanesi, bu ikinci maddedir.

Anayasamızda yer alan dördüncü madde, bu maddenin anayasa'da kalması için teklif dahi edilemeyeceği hükmünü getirmiştir ancak içlerinin boşaltılmaması için herhangi bir yaptırım öngörmemektedir. Maddeyi biraz irdelediğimizde, bu maddede yer alan hükümlerin hiçbirisinin, uygulanmadığını rahatlıkla görebiliriz. Özellikle, 1980 yılı sonrasında, 24 Ocak kararları ile birlikte estirilen yapay rüzgarlar sayesinde bu maddenin herhangi bir hükmü kalmamış, yalnızca şeklen varlığını sürdürür bir hale getirilmiştir.

Bu madde Türkiye Cumhuriyeti Devleti Laik'tir der! Fakat uygulamaya baktığınızda bunun hiç de böyle olmadığını görürsünüz. Devletin en tepe noktasından en alt kademesine kadar, devlet mekanizması içerisinde yer almak için, Müslüman, Hristiyan yada Yahudi, herhangi bir tarikat, cemaat veya topluluğa mensup olmak gerekmektedir. Bu olgu, yalnız devlet kademelerinde içerisinde değil, toplumun her kademesinde böyle olmakta, sanat, edebiyat vs alanlarda karşılaştığımız yapay şöhretlerin biraz altını kazıdığımızda hep bu çeşit bir cemaat, tarikat bağlantısına ulaşmaktayız. Zaman zaman bu guruplara karşı harekete geçiliyor izlenimi verilmekte, ama bunun da belirtilen grupların kendi aralarında çekişmeden kaynaklandığı ortaya çıkmaktadır. Anayasanın ikinci maddesi, “*Türkiye Cumhuriyeti Devleti sosyal bir hukuk Devletidir*” der! Peki Sosyal devlet nasıldır? Ya da nasıl olmalıdır?

Sosyal Devlet, öncelikli olarak kendi insanının karnının ve beyninin tok olmasını düşünür! Bugün etrafımızda rastladığımız rezaletler, sosyal devlet olgusu ile bağdaşmamaktadır. Sosyal Devlet'te insanlar, hastane kapılarında, parası olmadığı için ölmez. Sosyal Devlet'te, insanlar üç kuruş emekli maaşlarını çekebilmek için sabahın köründe banka kuyruklarına girmez. Sosyal Devlet'te insanlar zaten vergisini ödedikleri hizmetlere bir de katkı payı adı altında para ödemez (Kaldırım, yol, çöp, atık su, eğitime katkı payı vs). Sosyal Devlet, vatandaşına en iyiyi layık görür. 57. hükümetin yaptığı gibi buzdolabı vs gibi, artık kullanılması zorunlu olmuş eşyayı, Lüks Tüketim sınıfına sokmaz. Sosyal Devlet'te, bir yanda 350 (Üç yüz elli) Ytl ile geçinmeye uğraşan aileler varken öte yandan her gece vur patlasın-çal oynasın rezillikler içerisinde bulunan yaratıklar güruhu, toplumun önüne örnek olarak sunulmaz. Kendilerine örnek olarak gösterilen isimlerin hepsi, vesikasız fahişeler ya da ameliyatsız eşcinseller olan çocukların körpe dimağlarında meydana gelen tahribatın derecesi, ancak gelecek nesillerde ortaya çıkacak ve Türk milletini yok olmaya götürecek kadar önemlidir.

Anayasanın ikinci maddesi Hukuk Devleti'nden bahseder! Ama hangi hukuk? Balon şöhretlere ayrı, sade vatandaşa ayrı çalışan bir hukuk! Suçluya cezasını vermeyen bir hukuk! Eli kanlı katilleri, çoluk çocuk demeden ırza ve namusa tecavüz eden sapıklar üç günde salıveren, sarhoş bir halde kaza yaparak can alanları tutuklamaya bile gerek görmeyen, siyasilerin aklına esince ya da bir siyasetçi kadının içi acıyınca(!) af çıkartan bir devletin “Hukuk Devleti” olduğu düşünülebilir mi? Eskiler “El adl-i esasül mülk” derler. Yani devletin temeli adalettir, adalet olmalıdır. Yasalar, iki günde bir, birilerinin aklına estikçe değiştiriliyorsa, dışarıdan dikte ettirilen emirler uyarınca Türklüğe ve Türk Devleti'ne hakaret suç olmaktan çıkartılmaya çalışılıyorsa, memleketin en önemli makamı olan Cumhurbaşkanlığı seçiminin yapılması ile ilgili anayasa hükmü bile, koca anayasa profesörleri tarafından farklı farklı yorumlanıyorsa, devlete,

millete, milletin bütün geçmişine topyekûn saldırılar içimizdeki Ermeniler, Amerikalılar, Avrupalılar, Araplar tarafından savunuluyor, hayali ihracat ve naylon fatura mahkumu birisi Maliye Bakanı oluyor, Dernekler ve Vakıflar Kanunu ile Siyasi Partiler Yasasının bütün yasaklamalarına rağmen birçok dernek, vakıf ve siyasi parti yabancı ülkelerden para alıp bu paralarla zehirlerini saçıyor, terörist başı İmralı Tatil Köyü'nde dinleniyor, Kürd Teröristlerin meclisteki eski uzantıları apar topar dışarı salınıp hasbelkader memleketin başında yer alan sap-sayın baylar ve bayanlar tarafından devlet olanakları ile yedirilip içirilirken, kendisine devletin adamı süsü vererek milletin oylarını alan bir parti lideri terörist kürdleri dağdan ovaya davet ederken, başka bir parti lideri memleketi çiçek bahçesine çevirirken, Türk Milletinin Meclisinde Barzani kürdünün onlarca adamı olduğu söylentileri ayyuka çıkıyor. Bütün bunlar olurken, Cumhuriyet Türkiye'sinin savcıları bütün yasalara rağmen harekete geçmiyorsa, o devletin "Hukuk Devleti" olduğu iddiası, yalnızca gülünç bir fanteziden öteye gitmez!

Eğer adalet yerini bulursa, herkes hak ettiği cezaya çarptırılırsa, gerek suç işleme oranları düşer gerekse de toplum devlete olan güvenini yeniden sağlar! Yoksa bu devlet, ne sokak çetelerinden, ne evsizlerden, ne de önüne geleni kesip doğrayan sapık katil ve tecavüzcülerden başını kurtaramaz. Ondan sonra da, geçenlerde İngiliz Adalet Bakanı'nın yaptığı gibi bir açıklama gelir: "Cezaevlerinde yer yok! Hakimler sanıklara ceza vermesin!" Acı ama gerçek!

NOT: Türk Kamuoyu "Ümmetçi, Amerikancı, AB'ci Tayyip, ne oldu da birden bire milliyetçi kesildi?" diye merak etmekte! Konu ile ilgisi olabilecek olan bir yasa maddesini, Milletvekili Seçim Kanunu'nun altıncı maddesini aşağıya alıyorum: Seçim Dönemi, Seçimin Başlangıcı ve Seçim Günü Madde6-

.....

Savaş sebebiyle yeni seçimlerin yapılmasına imkan görülmezse, Türkiye Büyük Millet Meclisi, seçimlerin bir yıl geriye bırakılmasına karar verebilir. Geri bırakma sebebi ortadan kalkmamışsa, erteleme kararındaki usule göre bu işlem tekrarlanabilir. Sizce böyle bir olay başımıza gelir mi? Ne dersiniz?

TANRI TÜRK'Ü KORUSUN!

YARININ TÜRKUSU

Arkadaşlar, haydi artık saflar dizilsin!
Uzak, yakın ufuklardan koşup gelerek
Belde çelik kılıç, içte çelikten yürek
Taşıyanlar saflardaki yerini bilsin!

Bir çığ gibi yürüyelim gözler ilerde;
Keder, elem her ne varsa geride kalsın!
Tehlikeler duman gibi tüterken yerde
Arkadaki her düşünce sönüp ufalsın.

Kahramanlar yürük gider ölüme karşı,
Bir sevgili gibi onu basar bağrına!
Bak, uzaktan çalınıyor bir zafer marşı,
Yürüyelim şu doğmakta olan yarına...

Sen ne kadar güzel şeysin, ey şanlı ölüm!
Bizim bütün talihimiz sende saklıdır.
Ey dünyada her yiğite nişanlı ölüm,
Zevki sende arayanlar elbet haklıdır.

Köprüköy'den, Pilevne'den gelen ses nedir?
Çanakkale şehitleri dirildiler mi?
Çocuklarda yeni doğan bu heves nedir?
Kocamışlar bir sır için gençlik diler mi?

Saflarımız seyrelese de yine ileri!..
Düşenlerin kanlarından doğar bir şafak!
Haydi sarssın yeri, göğü cenk türküleri;
Kanımızla burda yarın güller açacak.

ATSIZ

TÜRK, ORDU ve SAVAŞ

■ NEJDET SANÇAR

Ordu ve savaş, Türkün en eski iki arkadaşıdır. Bu arkadaşlık o kadar eskidir ki, tarih Türkü tanıdığı günden beri onun yanında her zaman orduyu ve savaşı da görmüştür. Ve ordu ile savaş, diğer birtakım büyük varlıklarla birlikte, Türk'ten ayrılma imkanı olamayan mefhumlar arasına girmişlerdir. Tarihin bu yirmi beş yüzyıllık hakikatinin bundan sonra da bir gerçek olarak kalması ırkımız için milli bir zarurettir.

Türk, ordu ve savaş sadece birer arkadaş değil, hem de üçüz kardeşirler. Birlikte bulundukları yüzyıllar içerisinde hep birbirlerini yüceltmişlerdir. Türk'ün en üstün millet olmasında ordunun ve savaşın payı büyüktür. Ordu, tarihin en değerli varlığı olabilmek şerefini ancak Türk milletinin bağrından çıktığı zaman kazanabilmiştir. Savaş, hayatın bu yaman gerçeği, varlığının büyüklüğünü Türk'e ve Türk'ün içinden fıskıran orduya borçludur. Dünyada yüzyıllardan beri pek çok şeyler birbirlerinden ayrılmıştır, lakin Türk, ordu ve savaş hep birlikte yaşamışlar ve yaşayabilmişlerdir.

Bu üçüzlü arkadaşlık, günümüzde ve yarın için dünkünden daha çok lüzumlu bir zarurettir. Bu zarureti milletçe duymamız ve buna yine milletçe inanmamız lazımdır. İrkını seven her Türk'ün orduyu en mukaddes bir varlık olarak tanıması, orduyu mukaddes bir varlık diye tanıyan her milliyetçinin savaşı tiksiniyecek bir barbarlık olarak düşünmemesi icap eder.

İkinci dünya savaşı milletlerin hayatı için ordunun değerini ve savaşmayı bilmenin lüzumunu en açık şekilde ortaya koydu. Dünya tarihinin kaydettiği bu en büyük savaşta, havaların çelik kanatlı yeni kartalları göklerden ölüm yağdırarak, yirmi dört saatte şehirleri harabeye döndürdü. Dev gibi tanklar, en büyük engelleri devirip geçen güçleriyle savaş alanlarında dehşet saçtı. Milyonlarca insan görülmemiş bir makine bolluğu içinde birbirini yok etmeye uğraştı. Bu çetin hadiselerin insanlara büyük dersler vermemesi imkansızdır.

Bu derslerin başında ise, Türkün en eski iki arkadaşı olan ordu ve savaş, yani ordunun değeri ve savaşmayı bilmenin lüzumu bulunmaktadır.

Ordu ulu bir varlıktır. Bu varlığın ululuğunu inkar edenler bulunabilir. Fakat bu inkar ordunun değerini azaltmaz. İkinci dünya savaşının hadiseleri bu hususta o kadar ibret verici olmuştur ki, ordunun milletlerin hayatındaki yerini küçümseyen bir çok kapalı gözler bile artık açılmıştır. Bundan dolayıdır ki bugün orduyu mühimsemeyenler ve askerliğin milletlerin hayatındaki birinci derecede olan rolünü anlamak istemeyenler eskiye nazaran azalmış bulunuyor. Yani Türk'ün en eski iki arkadaşından biri olan ordu artık umumiyetle mukaddes diye tanınıyor. Millet in iyi düşünen fertleri artık öğrenmiş bulunuyorlar ki ordu Türklük demektir. Ve mukaddes ordu olmazsa mukaddes Türklük yaşayamaz. Dün, Türklüğü uzun yüzyıllar en üstün millet yapan varlıklar arasında ordu vardır. Bu gerçek bu gün için de değişmiş değildir. Onun içindir ki ordu bizim için mukaddestir. Bundan dolayıdır ki orduyu milletçe sevmemiz gerektir ve seviyoruz.

En eski iki arkadaşımızdan birisine karşı duyduğumuz bu sevgiyi ötekinden de esirgeme-meli, orduyu yükseltirken savaşı alçaltmamaya dikkat etmeliyiz. Buna dikkat etmez de, savaşı medeniyet yıkıcı bir canavar ve büyük felaket diye gösterirsek hem milletimiz için zararlı bir iş yapmış olur, hem de mantıksızlığa düşeriz. “Savaş felakettir”, “savaş medeniyeti yıkıcıdır”, “savaş vahşettir” gibi fikirleri tekrarlayanın millet için bir faydası düşünülebilir mi? Hele ikinci dünya savaşında savaşmasını bilmeyen milletlerin iskambil kağıtları gibi devrildiklerini gördükten sonra, bu fikirleri millete telkin etmekten ne kazanç beklenebilir? Savaş felaket midir, değil midir? Şu muhakkaktır ki, savaş için mutlak olarak iyidir diye bir hüküm vermek nasıl doğru olmazsa, yine mutlak olarak onu felaket saymak da doğru olmaz.

Bir millet lüzumsuz bir savaşa sürüklenirse o zaman savaş felaket olabilir. Lakin yurdu korumak, istiklal kazanmak veya her hangi bir başka milli menfaatin buyruğuna uymak için yapılıncı, savaş felaket getirici değil, tamamen aksine saadet hazırlayıcı bir vasıtaadır.

Bir de, savaş felaket olsa da, olmasa da, şu kimsenin inkar edemeyeceği bir gerçektir ki hayat biyolojik bakımdan bir savaştır: En küçüklerinden en büyüklerine kadar bütün var olanların savaşı...Bu savaşta yenilmemek için maddi ve manevi alanlarda kavgaya hazır bulunmak birinci şarttır. Kavgaya hazır olmayanlar ezilmeye ve hatta yok olmaya mahkumdurlar. Son dünya savaşında bunun misallerini az mı gördük?

Kavgaya maddi olarak hazır bulunmak en çok savaş silahını elde etmek ve edecek halde olmak demektir. Fakat hayat savaşında yenilmemek için bu kafi değildir. Bunun kadar, hatta bundan daha çok manevi hazırlık da lazımdır. Hayat savaşına manevi hazırlık savaşçı yetiştirmektir. Çünkü en mühim manevi silah olan savaşçı ruhtan mahrum olan milletler, en üstün maddi silahlara da sahip bulunsalar, yenilmekten ve hatta ezilmekten kurtulamıyorlar.

Savaşçı ruh, bilhassa gençlik için hava kadar lüzumlu ihtiyaçtır. Savaşçı yetişmek hiç bir zaman vara yoğa kan dökecek bir ruh sahibi olmak demek değildir. Savaşçı yetişmek, savaşın usullerini öğrenmek ve -zaruri olup kalkmasına imkan bulunmadığından- savaştan tiksini memek demektir. Bir millet, bu vasıflara sahip olmak sayesinde ki en büyük hayat sınavlarını verebilir. Aksi inançtaki milletler ise mukaddes anların kavga saatleri çaldığı zaman tepe aşağı olmaya mahkumdurlar. Onun içindir ki savaşın bir felaket olduğu fikrini cemiyetlere telkin etmenin hiçbir faydası yoktur, aksine büyük zararları vardır. Bir cemiyetin insanları -ve hele gençleri- bu telkin ile yetişirlerse yahut kendilerini mukaddes vazifeye çağırdığı zaman nasıl dövüşebilirler? Savaşın mutlak bir felaket olduğuna inananlar ona karşı en büyük tiksintiyi duyarlar. Tiksini len, korkunç bir canavar ve felaket olarak tanınan savaşa ,yurdu korumak için bile olsa, istekle gitmeye imkan var mıdır?

Bundan yüzyıllarca önce, savaşçı büyük bir Türk, Attila “savaş olmasaydı Hunlar bu kadar milletler

üzerinde hakim unsur olarak kalabilirler miydi?” demişti.

Bu gün biz de şöyle diyebiliriz:

Savaş olmasaydı tarihimizin parlak sayfaları olan Niğbolular, Kosovalar, Plevneler, Çanakkaleler olur muydu? Savaş olmasaydı bizi hile ile alt ederek istiklalimizi elimizden almış olan Çinlilere karşı Gök Türkler, Türk varlığını yeniden nasıl elde edebilirlerdi? Ve nihayet savaş olmasaydı son namus ve varlık kavgamızı, Anadolu İstiklal savaşımızı tarihimize büyük bir şeref olarak geçirebilir miydik?

Bütün bunlar Türkün en eski iki arkadaşı olan “ordu” ile “savaşın” eserleridir. Ve sonra şunu da unutmamalıdır ki, savaş hayatın zaruri bir hali hükmündedir. Ondan tiksini mekle cemiyetçe bir şey kazanılmayacağı gibi, uzak durmakta mümkün değildir. Bundan dolayıdır ki, milletin yüksek menfaatleri gerekli kıldığı zaman erlik yerleri olan kavga alanlarına korkusuzca gidebilmek için savaştan tiksini memek hatta onu sevmek lazımdır. Savaşın fertler için ölümü olsa bile böyle anlarda cemiyetlere saadet getireceğini düşünerek....

Türk, ordu ve savaş... Bunlar sadece çok eski birer arkadaş değil, hem de üçüz kardeşirler. Birlikte bulundukları yüzyıllar içerisinde hep birbirlerini yüceltmişlerdir. Türkün en üstün millet olmasında ordunun ve savaşın payı büyüktür. Ordu tarihin en değerli varlığı olabilmek şerefini ancak Türk milletinin bağrından çıktığı zaman kazanabilmiştir. Savaş; hayatın bu yaman gerçeği, varlığının büyüklüğünü Türk’e ve Türk’ün içinden fıskıran orduya borçludur. Dünyada yüzyıllardan beri bir çok şeyler birbirlerinden ayrılmışlar, lakin Türk, ordu ve savaş hep birlikte yaşamışlar ve yaşayabilmişlerdir. Bundan sonra da dikkat edeceğimiz şey bu yirmi beş yüzyıllık büyük hakikatin bir gerçek olarak kalabilmesidir.

ORKUN Sayı:7

17 KASIM 1950

TÜRKİYE'DE TÜRK OLMAK...

■ KUTLU ALTAY

Türkiye’de Türk olmak nasıl bir duygu? Bu soruyu, en büyük övücüm olan kendime değil, misâfir olarak Türkiye’ye gelip, kendini ev sahibi sanan gayri Türk unsurlara soruyorum. Gerçekten Türkiye’de Türk olmak nasıl bir duygu?

Bundan yıllar önce 3 Mayıs 1944 olaylarının ertesinde bir savcı, Atsız Hoca ve arkadaşlarını yargılıyor. İddianâmeler, konuşmalar, savunmalar... Derken savcının ağzından çıkan bir cümle. Çok tuhaf bir cümle. Bugünlerin gelişini özetleyen bir cümle...

Diyor ki bu savcı, “Böylesine övünerek Türk’üm deme cesaretini, bu sanıklar nereden buluyorlar?”. Evet, yanlış okumadınız. Aynen böyle diyor savcı. Yaşadığı yer neresi? Türkiye. Türkiye, yani Türk’e ait olan ülke ve bu ülkede, övünerek Türk’üm demek, suç olarak görülüyor.

Yıllar geçiyor, iktidâr değişiyor. Anlayış, aynı anlayış. Milliyetçiler Birliği kapatılıyor. Yıllar geçiyor, iktidâr değişiyor. Övünerek Türk’üm diyenler, Türkiye’de üniversitelere sokulmuyor. Öldürülüyor, vuruluyor, işkence ediliyor. Türkiye Cumhuriyeti’nin varlığına kastedenler asıldı diye ortalık ayağa kalkıyor ama “Türk’üm” dedi diye işkence sonucu öldürülenlerin adı bile anılmıyor. Önkuzular, kuzu kuzu yerinde Dursun deniyor.

Sonra yine yıllar geçiyor, iktidâr değişiyor. Türkiye’nin bir bölümünde bırakın Türk demeyi, Türkiye adını alanlar vuruluyor. Bazıları da verelim kurtulalım demeye başlıyor. Sonra yine yıllar geçiyor, iktidâr değişiyor. Bu sefer baştakiler, “Türk’üm” demiyor, bir tuhafılık çıkıyor. Tuhaflığın adına “Türkiyeli” deniyor.

İyi de, bunlar nasıl oluyor? Türk’e ait olan ülke anlamına gelen Türkiye’de, Türk’üm demek neden bu kadar zor oluyor? Hem Atatürk’ün çizdiği yoldan gidiyoruz deyip, Türk’üm diyememek, sonra da Ulu Önder’in söylediği “Ne Mutlu Türk’üm Diyene” sözünü saptırmak nasıl oluyor? Nasıl oluyor da, Türklükle övünmeyi, suç sayan savcılar çıkabiliyor? Türk’e ait ülkede,

Türklük nasıl suç oluyor? Bütün dünyanın izleyici olduğu bu mahkemeyi, neden kendi ülkesinde ezilen Türk göremiyor?

Bu soruların yanıtı basit. Osmanlıcı ve Tanzimatçı anlayış, hiçbir zaman yok olmadı bu ülkeden. Sadece Atatürk döneminde bir süre yerin altına girdi, o kadar. O öldükten hemen sonra ise yeniden su yüzüne çıktı ve kendini yeniden ülkenin sahibi gibi görmeye başladı.

Gazi Paşa, “Kanında olmayana güvenme” diyordu. O öldü, yerine geçen İsmet İnönü, “Türkiye için en tehlikeli kişiler, Türkçüler, Turancılardır” dedi. Gazi Paşa, “Ne mutlu Türk’üm diyene” dedi. Ondan sonra mâkâmını işgâl edenlerden Turgut Özal, “Atatürk, ‘Ne mutlu Türk’üm diyene’ dedi, ‘Ne mutlu Türk olana’ değil” diyerek bu güzel sözü saptırdı. Ondan sonrakilerde buna çanak tuttu. Gâzi Paşa, “Türkiye Türklerindir” dedi. Ondan sonrakiler “Türkiye mozaiktir” dedi. Hatta biri Türkiye’nin çiçek bahçesi olduğunu söyledi. Üstelik “Ne mozaigi ulan!” diyebilen bir mirasa sahip olmasına rağmen.

* * *

Yabancı bir ülkede yaşayan bir kişiye, “falan ülkede yaşamak nasıl” diye sorarlar. Ama ne yazık ki, içimizdeki gayri Türkler yüzünden, gayri Türkler, bunu bize soruyorlar. Halbuki, at hırsız Çerkesler, eşkıyâ Kürdler ve diğer etnik unsurlar, bugün sahip oldukları her şeyleri için Türk’e muhtaçlar. Oysa bunlar, bunları olmayan yeteneklerine bağlıyorlar. Çünkü, ne yazık ki, devletin bir çok noktasına yerleşmişler, işgâl etmişler.

Kürdler, Gürcüler, Çerkesler, Arnavutlar, başbakan ve cumhurbaşkanı olabiliyorken, bir Türk, Atatürk öldüğünden beri devletin başına geçemedi. Dağda şehit düşen Türk’tü ama yatırımlardan nasiplenene Kürd oldu. Kurtuluş Savaşı’nda savaşanlar Türk olmasına rağmen ve Çerkes Ethem ile Çerkesliği bilinen Anzavur’un

yaptıkları bilinmesine rağmen, Kürdlerin doğrudaki isyanları bilinmesine rağmen, “biz bu vatani, beraber kurtardık” gibi palavra hapları yutturuldu, halka.

Bunları yapanlar, bir noktayı gözden kaçırdılar. Belki de gözden kaçırmadılar da, görmek istemediler. Mâdem bu vatani, bizimle beraber savaşıyorlar, o halde bu cumhuriyette bir ortaklık cumhuriyetidir. Yâni, Türk, Kürd, Çerkes ve diğerleri ortak cumhuriyeti. Değil mi, mâdem beraber yaptık. Her şeyin beraber olması gerekmez mi?

Ayrıca meselenin şöyle bir yönü de var. Mâdem, bu vatan beraber kurtarıldı, demek ki, Türklerin buna tek başlarına gücü yoktu. Böyle bir sonuçta

çıkmaz mı? Çıkar. Zaten istenende böyle bir sonucun çıkarılması.

Ey, ulu Gâzi! Sen “Ne mutlu Türk’üm diyene” dedin. Senden sonrakiler, “hangi cesaretle” diye sordu. Sen Türkiye dedin. Senden sonrakiler Türkiye’nin Türk’ünü unutturdular.

Neyse, bu günler geçer. Gün doğar, aydınlık olur. Umutsuzluk etmeyiz. Biliriz, bozkurt dağda geç görünür.

Diyen desin, kızan kızsın, övücümüzdür bizim. Hayatımızdır bizim. Adımızdır bizim. Övüne övüne söyleriz, ne mutlu Türk’üz biz. Gelsin o savcılar, bizi de yargılasın.

ÜCRETSİZ TÜRK LEHÇELERİ KURSU

Değerli Türkçüler,

EL BİRLİĞİ Derneği'nin düzenlemekte olduğu ve Türk lehçeleri dilmeci A. Enis TURAN Bey tarafından verilmekte olan, "**Kazak Türkçesi, Özbek Türkçesi ve Türkiye Türkçesi'nin Doğru Kullanımı**" üzerine ücretsiz eğitim programına katılmak isteyenler Ad-Soyad, Yaş, Meslek ve Telefon numarası bilgilerini içeren bir e-postayı, **elbirliği@elbirligidernegi.org** adresine veya **turan@turan.tc** adresine gönderebilirler.

- EL BİRLİĞİ DERNEĞİ -

İletişim Bilgileri:

Adres: Ereğli Mah. Millet Cad. Manolya Apt. Nu:143 Kat:3 Daire: 4 (Çapa Tramvay durağı karşısı, Vakıfbank üstü), Çapa / Fatih / İSTANBUL

Tel Nu: (212) 530 68 08

Belgegeçer Nu: (533) 942 69 43

E-posta: elbirliği@elbirligidernegi.org

KARABAĞ... BALAM EY BALAM!

■ MURATHAN DANIŞMENTLİ

Son günlerde, Hrant Dink cinayetiyle beraber toplumda bir Ermeni rüzgarı esiyor. Halkların kardeşlikçilerinin başını çektiği bu rüzgarda sınır kapısından, sözde soykırım meselesine kadar türlü tavizler var. Bu tip durumlarda elimizde yegane bir kaynak vardır oda tarih. Üstelik bu tarih öyle çok eskilere değil, sadece 10-15 yıl öncesine dayanır. Karabağ olayı dün gibi hafızalarımızdadır.

1990'lı yılların başından itibaren köhne sömürge imparatorluğu Sovyetler dağılma süreci gösteriyordu. Komünist zulüm altında yaşayan esir milletler ayaklanmaya ve özgürlüklerini kazanmaya başlıyorlardı. Azerbaycan'da da özgürlük hareketleri kuvvetlenmişti. İlk iş olarak başlarındaki Rus kuklası devlet adamlarını atıp yerine tam bir Türkçü olan E.Elçibey'i getirdiler.

Elçibey hayatını Türklük mücadelesi içinde geçiren pek çok kere hapis yatan bir Türk yiğididir. 19 Ocak 1990'da Sovyetlerin Ermenileri korumak amacıyla Bakü' ye yaptığı operasyonda pek çok vatansever Türk hayatını kaybetti. (20 yanvar katliamı) En nihayetinde komünist parti darbesinin başarısızlığından sonra Elçibey zamanın geldiğini anladı.Azatlık!!!

30 eylül 1991 de, 71 yıl sonra Azerbaycan bağımsızlığına kavuştu. Fakat Azerbaycan'ı daha zor bir sınav bekliyordu Sovyet artığı Ermeni askerleri ve ermeni vahşeti ile uluslar arası sermayenin dişli çarkları.

Ermenistan, Azerbaycan'da yaşayan Ermenilerin hayatının tehlikede olduğu bahanesiyle Azerbaycan topraklarına girdi. İşin aslı Ermeniler-Türkler arasında 1985'lerden itibaren bir çatışma vardı. Elçibey milli ordu kurulması için yasa çıkarttığında Ermeni caniler Karabağ kapısında idi. Bir Azerbaycanlı subay durumu şöyle açıklıyor **"Ermeniler Sovyet döneminde her türlü ağır askeri eğitimi aldılar, komando oldular. Tank, top v.s. aldılar ancak bizim, orduda yegane gördüğümüz silah patates soyma bıçağıydı"**

İşte bu dengesizlik içinde girdi savaşa Azerbaycan Türkü ancak onlar Türk'tü sadece Türk olmaları savaşmaları için yeterli bir silahtı. Aleksandr Sergeyeviç Puşkin'in dediği gibi: -Tı trus, tı rab i Armian,sen korkak,sen köle,daha fenası sen Ermenisin!

Türkiye kamuoyu, Karabağ'a ve Ermeni-Azerbaycan savaşına ancak Hocalı'da "yüzler" katledildiğinde önem verdi. Türkiye de o dönemde hala Sovyetlerin yıkılışına ağlayan satılmış köpekler vardı.

26 Şubat 1992, Hocalı kenti, sözün bittiği yer... Ön Asya'nın en vahşi ve dağlı kavmi Ermeniler, 366. Rus motorize piyade alayının desteği ile Karabağ'da insanlık dışı bir katliama giriştiler.

İnsanlar benzin dökülerek yakıldı, hamile kadınların karnı yarıldı.... Sonuç resmi rakamlara göre 600 küsur ölü. Gerçekte daha fazlası. Katliamın emrini şu an Ermeni devletinin başı Robert Koçaryan vermişti. Koçaryan, 1996 da Taşnak partisinden seçilerek Ermenistan devlet başkanı oldu.

Bu insanlık dışı katliam gerçekleşirken Türkiye Cumhuriyeti hükümetinin kılını kıpırdatmaması ve soydaşlara yardım etmek için iki helikopter kaldıramaması yakın bir gelecekte Kerkük'te baş gösterecek saldırılar için maalesef örnek teşkil edecek.

Oysa o Türkiye, 1918 yılında teslim olmasına 3 ay kala gözünü kırpmadan soydaşlara yardım için Bakü'ye girmiş ve vazifesini yapmıştı. Enver Paşa ve kardeşi Nuri Paşa'nın isimleri Azerbaycan'da halen bir efsane gibi yaşar. Türkiye'de hala Enver Paşa ruhuyla yaşayan babayiğitler ve milliyetçiler vardı, onlar toplanıp soydaşlara yardım ettiler. Gerisini Yusuf Ziya Arpacık'tan dinleyelim."1992 senesinde can Azerbaycan'da musluklardan su yerine kan akıyordu. Haçlı orduları bu kez odlar yurdunu, acılar diyarını sarmıştı. O soğuk kış gecesi İstanbul'da evimin rahat koltuğuna uzanmış televizyondan haberleri izlerken, bir anda

kanımın donduğunu hissettim. Azerbaycan'da Hocalı bölgesinde Rus-Ermeni güçleri, bir köyün kadın ve çocuklardan oluşan halkını tamamen yok etmişlerdi. Görüntüler çok vahimdi, bebeklerin vücudunda roket yaraları vardı. Kafkaslara gitme kararı aldık. Gerekli talimatları aldıktan sonra, yol parası için Şahin marka arabamı satıp, biraz malzeme tedarik ederek yüreğimizi cebimize kelimizi koltuğa alıp yola koyulduk. Bu arada binlerce milliyetçi kardeşlerine yardım etmek için toplanırken ülkeyi yöneten statükocu siyaset bu gönül seferberliğini engellemek için türlü dalaverelere giriştiler. S. Demirel'in kamuoyuna şirin görünmek için girmediği kılık kalmamıştı." Zulüm asla payidar olmaz...(Arpacık,Y.Z.2005,)

"Rüzgar birliği" adı altında gönüllü Türk milliyetçileri 2 yıl boyunca Azerbaycan'da soydaşlara destek oldular. Ermeniler durduruldu, Azerbaycan kuvvetleri güçlendi. Fakat güçlü bir Elçibey istemeyen tekelci sermaye bu gidişten hoşlanmadı. Güçlü Azerbaycan, büyük Türkiye onların korkulu rüyasıydı. Ne de olsa Azerbaycan 70 yıl boyunca tarihin gördüğü en büyük felaket olan komünizm altında yaşamıştı. Bu illetten etkilenen satılmışlar da yok değildi. Komünizm bir veba gibi Türk'ün milli ve manevi kimliğini emmişti.

Sovyet polit bürosunun tek Türk'ü(kimilerine göre tek kürdü) Haydar Aliyev işe koyuldu. Aliyev ne Hocalı'da ne Bakü'de katliamlar olduğunda sesini çıkarmamıştı. İlk iş olarak Rüzgar birliği geri çektiler. Tabi onların eğittiği taburlar da, daha sonra Azerbaycan ordusundan satılmış bir subay 2 tank ve 60 askerle tarihin yetiştirdiği en büyük Türkçülerden biri olan E.Elçibey'i devirdi.

Elçibey Türkiye'yi uyarmasına rağmen statüko sesini çıkarmadı. Nahcivan komünist partisi lideri Haydar Aliyev devlet başkanı oldu. Aliyev'in ilk işi M.Resulzade ve E.Elçibey'in resimlerini indirmek oldu. Daha sonra Türkiye ile yapılan bütün ekonomik ve askeri antlaşmalar iptal edilmiş. Kargaşa orduya sızramış yenilgiler birbirini kovalamış, 8 şehir yani Azerbaycan'ın %20 si kaybedilmiş. Sonuçta Türk'ün şanına yakışmayan acı bir yenilgi. Türkiye ile Türk dünyası arasına sokulan daha da büyümüş bir kama.

Elçibey yıllar önce uyarılmıştı,"Turan'ın anahtarı Karabağ'dır, anahtarı kaybetmeyelim" diye.

Azerbaycan ordusu bugün Ermenistan'ı rahatça ezip geçebilecek seviyeye ulaşmıştır. İşgale son verecek silahlı güce sahiptir. Bugün Azerbaycan Savunma Bakanlığı'nın bütçesi yani kısaca Azerbaycan ordusunun geliri, Ermenistan devletinin toplam bütçesinden daha fazladır ancak mesele cepte değil zihniyettedir...

Dün Sovyetler yıkıldı diye ağlayan zihniyet bugün Hrant Dink'e üzülp sokakta etnik aidiyetlerini ilan ediyorlar.

Birileri geçmiş mi unutuyor diyoruz, oysa ki onların sorunu hafızalarında değil, genlerinde...

Tanrı Türk'ü Korusun!

EL BİRLİĞİ Derneği Tarus Şubesi Çanakkale Şehitlerini Anma Etkinliği

El Birliği Derneği Tarsus Şubesi 18 Mart Pazar günü Çanakkale Şehitlerini Anma Günü ile ilgili etkinlik düzenleyecektir.

Saat 10:00'da EL BİRLİĞİ Derneği Tarsus şubesinde toplanılacaktır.

Etkinlik şu şekilde gerçekleşecektir:

- Saygı Duruşu,İstiklal Marşı
- Açılış Konuşması
- Gündemle İlgili Konuşma
- Öğle Yemeği
- Nusrat Mayın Gemisine Gezi

Bütün Türkçüler davetlidir.

Adres:Anıt mah. 305 sk.Nu:19 TARSUS

“GERÇEKLER ZAMANLA ANLAŞILIR”MIŞ!

■ GİZLİ BÜRO

Aziz Türk Milleti!

Sizlere yorumsuz iki belge sunacağız. Belgelerimiz nurcu-fethullahçı Zaman gazetesinden... Bu iki belgeyi okuduktan sonra gerçeklerin zamanla anlaşıldığına siz de hak vereceksiniz!..

İlk olarak, 20 Kasım 1992 tarihli Zaman gazetesindeki “ABD’de Yahudi Mafyası: ADL” başlıklı araştırma yazısından bazı bölümleri aktaralım:

“İngiliz farmasonluğunun yahudi kolu olan B’nai Brith’in etkisi altındaki ADL(Anti-Defamation League) 1913 yılında kurulmuştur.

ADL adeta, Amerikan mafyasının halkla ilişkiler bürosu gibidir. Kurdukları “Denizaşırı Yatırımcılar Servisi” adlı şirketle, milletlerarası silah ve uyuşturucu kaçakçılığı, kirli parayı aklama gibi işleri yürütmektedir.

İşgal altındaki Filistin topraklarında ve Kudüs’ün Hristiyan ve Müslüman bölgesinde geniş arazilerin kanunsuz alım-satımının ortaya çıkarıldığı emlak skandalı da yine işin içinde ADL’nin varlığını ortaya koyuyor.

ADL, Amerika içinde FBI kanallı muhtelif operasyonlarla ilişkisini sürdürdü... ADL’nin bilinen cinayetleri şunlardır: 15 Ağustos 1985’te Kafkasyalı Müslüman lider Tscherim Sobzocov, evinin önünde bombalı saldırı sonucu öldürüldü... Musevi iken Hakk din olan İslam’a dönüş yapan Prof. İsmail Raci Faruki ve eşi 1985’in Ramazan’ında sabaha karşı evlerinde bıçaklanarak öldürüldüler... Gandhi ve Palme suikastlarının arkasında da ADL’yi görmekteyiz.

ADL, tam mesai ile çalışan gizli istihbarat memurlarının bir kısmını Amerikan Hükümeti Adalet Bakanlığına bağlı Özel Soruşturmalar Ofisi’nde(OSI), bir kısmını da İsrail otoriteleriyle Tel Aviv’de çalıştırmaktadır.

İsrail devleti kurulduğundan beri ADL, İsrail gizli servisi MOSSAD ile hususi ilişkilerini daima sürdürmüş, İsrail mafyasıyla da yakın bağlantılar kurmuştur... ADL-Sharon grubu, ihtilaflı bölgelerde satın aldıkları evlerde militan yahudileri yetiştirdiler...”

Ve “zaman” su gibi akıp gidiyor. Tarihler 10 Mart 1998’i gösteriyor... Şimdi de o günün Zaman gazetesine bir göz atalım isterseniz:

“Diyalog Çabaları Devam Ediyor

3 gündür Türkiye’de bulunan Yahudi Liderler Heyeti, Başbakan Yılmaz, Orgeneral Çevik Bir, TBMM başkanı Çetin ve Dışişleri bakanı Cem’den sonra Fethullah Gülen ile görüştü... 55 yahudi örgütünü temsilen Türkiye’de bulunan 59 kişilik Amerikan Yahudi Örgütleri Başkanları Konferansı Heyeti(AYÖBK), ‘Fethullah Gülen’in Türkiye’deki ve yurtdışındaki çabalarını önümüzdeki yüzyılın barış asrı olması açısından önemsediklerini ve sözkonusu projeye büyük ilgi duyduklarını’ belirttiler...

Görüşmede; Gülen’in, ABD’nin en etkili yahudi lobisi olan ADL’nin teklifiyle hazırladığı hoşgörü ve diyalogla ilgili kitap da gündeme geldi. Gülen, ‘ingilizce olarak hazırlanan kitap üzerindeki çalışmalarının tamamlanmak üzere olduğunu, bittiğinde insanların hizmetine sunacağını’ söyledi. Kitap, ADL tarafından basılarak dünyanın dört bir yanında dağıtılacak...”

İşte ADL, işte Fethullah, işte diyalog ve hoşgörü masalı ve işte “gerçekler”i yazan Zaman!..

Gerçekler nasıl da Zaman’la anlaşılırmış değil mi?!

ADL’yi İncelemeye Devam Ediyoruz...

İsrail destekçisi siyonist örgütlerin en tepesinde yer alan ADL of B’nai Brith’in ABD’deki örgütsel gücünün boyutu, özellikle Araplar,

İsrail'in siyonist politikalarına muhalefet eden yahudiler, İsrail'in çıkarlarına aykırı davranan politikacılar hakkında planlı programlı istihbarat dosyalaması ve bu istihbaratı FBI gibi iç güvenlik örgütlerine iletmesi, MOSSAD hizmeti v.b. etkinliklerle derinleşmektedir.

1993 yılında, polisin, ADL'nin San Fransisko ve Los Angeles bürolarında yaptığı aramalarda, 950 siyasal grup ve 12.000 birey hakkında dosyalama yapıldığı saptanmıştır.

ADL görevlisi ve aynı zamanda FBI muhbiri olan ve Güney Afrika yönetimine de çalışan Roy Bullock'a, bir zamanlar ADL bölge yöneticiliği yapmış olan Beverly Hills avukatlarından Bruce Hochman aracılığıyla 25 yıl boyunca ödeme yapıldığı ortaya çıkarılmıştır.

IRI – ADL – TESEV Ağı

ABD'deki evanjelist neo-con'ların güdümündeki Cumhuriyetçi Parti'nin sivil görünümlü kuruluşu olan IRI(Int. Republican Institute), siyonist **ADL of B'nai Brith** ile yakın ilişki ve işbirliği içerisinde. Sözde "sivil" olan bu kuruluşun yöneticilerine bir göz attığımızda, eski CIA görevlileriyle ve Amerikan ordusundan emekli olmuş komutanlarla karşılaşıyorsunuz!..

Evanjelist kuruluş IRI'nın Türkiye'de en yoğun işbirliği yaptığı örgüt **TESEV**'dir. IRI ve TESEV işbirliğiyle birçok Atölye(Workshop) çalışması yapılmış ve Türkiye'de anayasa değiştirme, gençlik örgütlenme, "yerel yönetim otonomisi" yerleştirme, siyasal parti ve seçmen örgütlenme, etnik kimlik uyandırma gibi ABD tarzı "demokrasi" getirmeye yönelik birçok proje hazırlanmıştır. IRI, bu projeler için TESEV'e sadece 1995-2000 yılları arasında yaklaşık **1 milyon 800 bin dolar** parasal yardım aktarmıştır.

BEŞİKE HÂDİSESİ İÇİN

Çıkıyor gönüllere istimdadı
Sâmiyâda vatanın feryâdı
Çıkıyor gönüllere istimdadı
Yaralı bir ananın evlâdı
Etmesin mi anaya imdadı?
Rumeli can veriyor yok mu ilaç.
Edelim sıhhatini istimzaç;

Etmeyelim kimseyi izaç?
Zırhlılar her yeri tehdit ediyor,
Makedonya bunu tes'it ediyor.

İnkırazı bize teyit ediyor.
Yemenin purişi malumu cihan
Ne için eyledi millet isyân?
Zulme ister mi bu yoldan burhan

Turuşkalar bile aldı meydan
Hani kânun-u adaâlet nerede?
Mülk-ü millette himâyeye saadet nerede?
Haricen mülk-ü himaye nerede?

Bizde evvelki şecaat nerede?
Gelse Ertuğrul şöret-i pervas
Eder elbette tahayyür ibraz
Vatanın feyzine kâdir olamaz

Yeniden fethine verseydi cevâz...
Yıldırım görse şu ahvâlimizi
Ateş kahrı yakar hâlimizi,
Af eder mi bizim efâlimizi,

Mahveder cumle-i emsâlimizi,
Ey büyük Fâtih'i İstanbul'un...
Bu revş olmadı mı makbulün
Sây ile toplanılan mahsulün

Berhava oldu fakat meçhulün...
Yazık oldu Vatana âh yazık...
Her ağızdan çıkıyor: Eyvâh yazık!..

Acısın bizlere, âh yazık!

Mustafa Kemal • Sinop 25 Kânunu Evvel 321
(1905)

TURAN ELLER - 1

■ S. CEYLAN MAMAT

**Mavi Irmaklar ve Göller
Ülkesi
TUVA CUMHURİYETİ**

“Yenisey Irmağı’nın kenarında duran bir Türk’ün,, Tannu- Uula Dağları’ndan “Höömey”¹ söyleyen sesi yankılanıyor. Kullandığı kelimeler Göktürk yazıtlarından çıkmış gibi, insanın yüreğine işliyor. Özü çağırıyor sanki insanı. Ataları Tanrı Dağları’ndan sesleniyor.....”

"Tuva" kelimesinin III-IV asırlarda Çin'in kuzeyinde büyük bir devlet kurmuş olan "Toba-Topa"lardan geldiği, günümüz Tuvaları arasında yaygın olan bir kanaattir. Bugün "Tuva" olarak kullanılan kelimenin 19. asırdan itibaren yazılı kaynaklarda geçtiği bilinmektedir. Tuvalar çeşitli kaynaklarda; Soyon, Soyot, Uranhay, Uryanhay, Tuba kelimeleriyle anlatılmıştır. Günümüzde toplu olarak bu adla bilinen cumhuriyet insanları çeşitli boylardan, oymaklardan gelmektedir. Bu oymaklar Uygur, Kırgız, Türkmen boylarından günümüze ulaşmışlar, ortak ad olarak da "Tıva"² kelimesini kullanmaya başlamışlardır.³

Tuva Cumhuriyeti, kuzeyde Krasnoyarsk ve Hakas Cumhuriyeti, güneyde Moğolistan, batıda Altay Özerk Cumhuriyeti, doğuda Buryat Cumhuriyeti ile komşudur. Başkenti Kızıl şehri olan bu Türk yurdu 170.500 km² alana sahiptir. Yüz ölçümünün 2/3'ü ormanlarla kaplıdır. Yenisey Irmağı'nın ana kollarının geçtiği bu topraklarda ayrıca dört yüze yakın göl bulunmaktadır. Bu coğrafi yapı, halkın büyük bir bölümünün orman ürünleri ve hayvancılıkla geçinmesini sağlamaktadır. Kuzeyde Ren Geyiği⁴,

güneyde deve ve dağlık bölgelerde Tibet sığırı yetiştirilmekte, ayrıca küçük baş hayvancılık, balıkçılık ve kürkçülük de yapılmaktadır. Tarıma dayalı ekonomide en çok hububat, ikinci olarak patates üretilir. Zenginlik kaynağı olan madenler; kömür, cıva, demir ve altındır.

Tuva, 16 bölgeye ayrılmış, 5 kent ve 3 kentsel yerleşim şeklinde idare edilmektedir. Şerig-ool Dizijikoviç Oorjak halk tarafından seçilen ilk cumhurbaşkanıdır. Aralık 1993'te yapılan seçimlerde, Tuva Meclisi'ne seçilen 32 parlamenterden, 28 tanesini Tuva kökenli adaylar kazandı. Tuva dili uzmanı olan Kaadır-ool Biçeldey, parlamento başkanlığına seçildi. Oorjak, 1997 de yapılan seçimlerde ikinci kez (%70 oy alarak) cumhurbaşkanı seçildi. Bu kez rakibi Biçeldey'di ve %10 oy almıştı.

Rusya sınırlarındaki özerk bölge ve cumhuriyetlerde Tuva, en çok milli nüfus barındıranlardan biridir. Yaklaşık 350.000 olan nüfusunun %71'ini Tuvalar, %30'a yakını Ruslar, ayrıca Hakaslar, Ukraynalılar ve diğer halklar(%1) oluşturmaktadır.

Tuva Türkçesi'nin yaşayan Türk lehçeleri arasında Eski Türkçe'ye en yakın dil olduğu söylenebilir. Teknik terimlerde Rusça etkisi, dini terimlerde ise Tibet ve Moğol etkisi görülmektedir. Türkiye Türkçesi'ne en uzak lehçelerden biri olsa da ortak birçok kelime kullanılmaktadır. Bazıları hiçbir değişime uğramadığından (at, dağ, demir, kurt..), bazıları da söyleniş farklılıklarına (ool(oğul), dilgi(tilki)) rağmen anlaşılmaktadır.

Kubilay Han'ın bölgeyi idare altına almasından sonra Lamaist Budizm'i kabul eden Tuvalılar, Şamanizm'in adet, ayin ve ruhlarını da terk etmemişlerdir. Fakat günümüzde, Tuva'da sadece 37 Şaman kalmıştır.⁵

1 Höömey Tuva Türkleri'nde gırtlaktan türkü söyleme sanatına verilen isimdir.

2 Tuva kelimesini Ruslar kullandığı için onlar kendilerine Tıva demeyi tercih etmektedir.

3 **ARIKOĞLU**; Ekrem, "Tuva'nın XX. Asır Siyasi Tarihi", Gazi Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi.

4 Ren Geyiği derisi, kuzey Tuva'da şaman elbisesi ve çizmesi olarak da kullanılır.

5 **FRİDMAN**, E. J. Neumann, "Tuva Şamanizmi", Türkler Ansiklopedisi.

AYANDON FIRTINASI

■ TUĞRUL ALTAYLI

Ayandon... Bir fırtına. Karadeniz ve Ege gibi nispeten büyük denizlerimizin sert ve yıkıcı fırtınası. Genelde Ocak ayının 28'sinde başlar. Kuzeydoğu kış rüzgarlarının getirdiği sert bir rüzgar. Gemiciler iyi bilir. Çünkü birçok gemiyi darmadağın eder. Üstelik kışın en sert döneminde gelişi, onu daha da sert bir hale getirir.

Ayandon şu aralar çok ünlü. Ama ünü, getirdiği felâketlerden değil. Gerçi yine bir tür felâket sayılır ama bu sefer ki farklı. Çünkü onu doğa göndermedi bu sefer. Bir emekli general gönderdi. Bir kitap yazdı. Adını Ayandon koydu. Romandı. Belki kitabın etkisinin Ayandon etkisi yaratacağını düşünerek, bu adı koydu kitaba.

Ayandon bir roman. Belki yazarımız, emekli tümgeneral Osman Pamukoğlu, roman yerine yine belgesel tarzında bir kitap yazsa daha mı iyi olurdu diye düşünüyorum ama sonra aklıma düşünce özgürlüğü geliyor ve susuyorum.

Roman, gerçek ile kurgunun birleşimidir. Tarihî romanlarda bile kurgu önemlidir. Gerçeğe çok yakın bile olsalar, kurgu önemlidir. Romanda yazarın bilinçaltındakileri, kitapta görürsünüz, kahramanlardan birinin konuşmalarında.

Ayandon bir roman ve belki de bu yüzden çok daha yakıcı. Yakıcı olan aslında, Ayandon değil de, bir emekli generalin yazdıkları...

* * *

“İpsiz Recep dediğin neyin nesi?”

‘Dini imanı para olan dürzinin biri. Bizim köyün tam karşısına düşen dağın ötesindeki vadi boyunda bunun bir su değirmeni var, kendisi gibi satılmış oğluyla birlikte değirmeni işletiyor.’ ” (Sayfa 117)

“O buraya gelmeyecek, biz onun inine gideceğiz. Bizi de oraya, İpsiz midir nedir, o soytarı götürecektir.” (Sayfa 121)

“Şu İpsiz’in Yanko’nun adamı olduğu çok zaman önce bizim de kulağıımıza çalınmıştı.” (Sayfa 122)

“ ... şu İpsiz Recep denilen cibilliyetsizin değirmeninde yüz yüze kalacağımız vaziyete bağlı.” (Sayfa 140)

“Höst, dürzi. Senden adam olmaz.” (Sayfa 156)

“Ulan İpsiz... Sana İpsiz lafını takan kim bilmiyorum ama, tam tutturamamış. Sen aslında bir deniz anasından bile kaypak bir yaratıksın... Artık gel, şu Yanko’nun yerine bakalım!” (Sayfa 160)

Hakaret bile değil, düpedüz küfür. Peki, İpsiz Recep kim?

İpsiz Recep Millî Mücadele yıllarında General Refet Bele ile...

İpsiz Recep, Millî Mücadele yıllarında General Refet Bele ile birlikte çekilmiş bir fotoğrafı...

İpsiz Recep, bir Kuvâyi Milliye kahramanı. Köken olarak 1300’lü yıllarda Ordu ve Giresun bölgesinde egemenlik kuran Hacı Emiroğulları Beyliği’ne bağlı olan İpsiz Recep, bir Çepni Türkmen’idir. 1. Dünya Savaşı yıllarında Rum ve Ermenilerle, işgal yıllarında da işgalcilerle mücadele etti. Kefken civârında bir Fransız gemisini ele geçirip Karasu bucak müdürüne teslim etti. Yunan ordusunun Karasu’ya girişini engellediği gibi diğer bölgelerdeki Kuvâyi Milliye birliklerine de yardım etti. Halk ona

“emice” dedi. Mustafa Kemal Paşa’nın emriyle yüzbaşı rütbesi ile milis kuvvetleri komutanı oldu ve zaferin ardından İstiklâl Madalyası ile ödüllendirildi.

Mustafa Kemal Paşa ödüllendirir, millet ödüllendirir, Türk vatani ve Türk milleti için kendini ortaya atar ama bir başka emekli paşa çıkar, ne dürziliğini, ne soytarılığını, ne cibilliyetsizliğini, ne onun bunun adamı oluşunu, ne de kaypaklığını bırakır.

İşte bu Ayandon. İşte bu... Ayandon bizim yüreklerimizde. Başka bir yerde değil. Ne Ocağın 28’ini bekledi, ne de Karadeniz’de koptu. Kopartan fırtınayı Pamukoğlu Paşamız. Ama yıkılan... Yıkılan biz. Yüreğimiz.

Bir kişi vatani için kendini ortaya koyar, milleti için kendini fedâ eder. Yardan da, serden de geçer. Sonra aradan zaman geçer. Biri çıkar, vatan millet diye diye küfreder ve de vatan millet için ölenler, vatan millet diyerek kendilerine küfredenlere seslerini bile çıkaramazlar. İşte Ayandon bu...

Ama paşamız bir şeyin farkında değil. Çakallar pusuda bekliyor. Fırsat bekliyor. Bir fırsat yakalasalar, yandık gitti. İpsiz Recep, istiklâl. İpsiz Recep, savaş. İpsiz Recep, vatan; millet... İpsiz Recep, Mustafa Kemal.

Kurtuluş Savaşı kahramanlarının, kahramanlıkları sorgulanıp, onlara iftira atılmaya başlanıldığında

bunun sonundaki durak Mustafa Kemal Paşa’dır. Kurtuluş Savaşı kahramanlarına iftira atanlara ses çıkarılmadığı zaman, sıra Gazi Paşa’ya gelecektir. Çünkü İpsiz Recep’e iftira atanlar yarın, Topal Osman’a, Yahya Kaptan’a, Şahin Bey’e, Karayılan’a, Yörük Ali Efe’ye ve diğerlerine atacaktırlar. Sonra Kâzım Karabekir’e, Fevzi Çakmak’a ve Mustafa Kemal’e.

Düşünemiyor mu, sayın emekli generalimiz bunları? Eğer düşünemiyorsa, nasıl kurmay olmuştur kendisi? Eğer düşünebiliyorsa, neden yapmıştır? Bunun bir açıklamasının olması gerekir ve Türk milleti kendisine bu hesabı soracaktır.

Sayın Paşam, Güneydoğu’da savaştınız. Hakkınızı yiyemeyiz, askerler için “Ben askerlerime leş toplatmam” dediniz, takdir ettik. Ama... Ben askerlerime leş toplatmam, demek size Kurtuluş Savaşı kahramanlarına iftira atma hakkı vermez. İsterseniz dünyayı yaratın, yine de bizim gönlümüz Kurtuluş Savaşı’nın eşsiz kahramanlarının yanındır. Bunları bilin.

Eğer belgesel nitelikte bir kitap yazmış olsaydınız, kaynağı ile belgesi ile. O zaman düşünürdük, doğru olabilir mi diye. Ama roman yazıyorsunuz ya, diyalogları sizin ürettiğinizi biliyoruz ya, işte adama o koyuyor, sayın paşam...

TÜRKÇÜ TURANCILAR

www.turkcuturancilar.com

TÜRKÇÜ TURANCILARIN FİKİR MEYDANI (FORUM)

GİZEMLİ HAKASYA

■ NACİYE SARAÇ

nsarac@globalyorum.com

1991 yılında SSCB'nin dağılması, yaklaşık bir asırdır komünizmin kısıncında kalmış birçok Türk boyunun bağımsızlığını ilan etmesiyle sonuçlandı. XX. yüzyıl siyasi tarihinin en önemli birkaç olayı arasında sayılabilecek bu olay sonucunda, Türk Cumhuriyetleri ortaya çıkmış oldu. Bu bağımsız devletlere ek olarak SSCB içerisinde yaşayan Türk topluluklarından bazıları da muhtar cumhuriyetler ve özerk bölgeler oluşturdular. Hakaslar da bu topluluklardan birisi.

Yüzölçümü 61.900 km² olan Hakasya (Hakaseli)'nin kuzey-batı ve batısında Kemerova Bölgesi, kuzey-doğu ve doğusunda Krasnoyarsk Eyaleti, güney-batısında Altay Cumhuriyeti ve güney-doğusunda Tuva Cumhuriyeti yer alıyor.

Başkenti Abakan olan Hakasya, Yenisey Irmağı'nın yukarı kesimindeki geniş Minusinsk Havzası'nın batı yarısında yer alıyor. Yenisey Irmağının kollarından, Abakan Irmağı bölgenin ortasından geçiyor.

Hakaslar eskiden göçebe olan Sibiryalı bir Türk halkıdır. Ancak, günümüzde bölge nüfusunun yaklaşık % 80'ini Ruslar oluşturuyor. Toplam nüfusu 514.295 olan Hakas Bölgesi nüfusunun ancak % 17,7'si Türk'tür. 1989 sayımına göre bu nüfusun 62.875'i Krasnoyarsk Kray'ına bağlı olan Hakasya'da yaşıyor. Hakaslar'ın % 77,2'si Hakasya'da yaşamasına rağmen kendi Cumhuriyetleri'nde ekseriyeti sağlayamıyor. Hakasların Kırgız ve Sagay adlı iki kolu bulunuyor. Toplam nüfusun % 70'i şehirde yaşıyor. Bununla birlikte Hakas Cumhuriyeti'nin yerlisi olan Hakas Türklerinin % 70'i kırsal kesimlerde yerleşik.

Hakaseli'nde toplam 108 farklı millete mensup insan yaşamakta olup buradaki etnik mozağin kompozisyonu şöyledir: Ruslar, Hakaslar, Ukraynalılar, Almanlar, Tatarlar, Belaruslar, Çuvaşlar, Mordovalar, Şorlar, Polonyalılar ve diğerleri. Bu nüfus dağılımına bakıldığı zaman Hakas Türklerinin kendi yurdunda bir azınlık durumunda bulunduğu ve demografik çoğunluğu Rusların oluşturduğunu kolayca anlamak

mümkündür. Daha XX. yüzyılın başında, yani 1910'da Hakasların toplam nüfusun içerisindeki oranı % 98 olan Hakaseli'nde 1990'larda Hakas Türklerinin toplam nüfusun içindeki oranı % 11'e (65.000) kadar düşmüştür.

Toplam sekiz bölgeden oluşan Hakaseli'nde toplam nüfusu 170.000 olan başkent Abakan şehrinin yanı sıra dört şehir daha vardır (Çernogorsk, Sayangorsk, Sorsk ve Abaza). İdare merkezi Abakan'ın dışında Minusinsk kentinde bulunmaktadır.

Güney Doğu Sibirya'da bulunan bu bölge, Rusya'nın Krasnoyarsk vilayetine bağlıdır.

"Ayı kanı" anlamına gelen Abakan şehri, Yenisey ve Abakan nehirlerinin kesiştiği bir yerde kuruldu.

Manas Destanı'nın anlattığına göre Tanrı Dağı Kırgızları Yenisey civarından bugünkü vatanlarına Manas Han önderliğinde göç ettiler. Bu göçe katılmayıp Yenisey civarında hayatını sürdüren Kırgız Türk toplulukları ise Yenisey Kırgızları olarak hayatlarını devam ettirdiler. IX-X. yüzyıl Çin kaynakları Kırgızlar'dan "Heges" ismiyle veya diğer bazı kaynaklara göre ise "Kie-kia-se" adıyla bahsediyorlardı.

Sonraki yıllarda Tanrı Dağı Kırgız gruplarının Müslümanlaşması ve yaşanan bölgeler arasındaki mesafenin uzak olması Yenisey Kırgızları'nın ayrı bir kimlik benimsemesini ve Hakas adını kabulleriyle sonuçlandı. Hakaslar'ın bu ismi kabul etmelerinde Rus istilasından sonra yaşanan sürecin de etkisi büyük oldu. Ruslar bu bölgeleri istila edene kadar ve daha sonraki uzun yıllar Hakaslar'ı, diğer Rus hakimiyetindeki Türk halklarında olduğu gibi "Tatar" olarak adlandırıyordu. Diğer yandan Ruslar tarafından yıkılan Hakas Devleti'nin hanedanlığını ise "Hırgız Soyu" (Kırgız) sürdürmekteydi. Bölge halklarını tanıyan Rus Türkolojisi, Hakas Türkleri'ni hem Kırgızlar'dan hem de Tatarlar'dan ayırt ederek bölgede Hakas kimliğinin yerleşmesini başardı. Bütün Çarlık döneminde

Hakaslar, Ačin, Minusin, veya Abakan Tatarları olarak adlandırıldı.

1718 yılında Rus kaynaklarında bölge için "Kırgız Yeri" veya "Hongoroy" tabirleri kullanıldı. Bu ismi benimsemekte Hakaslar da hiç güçlük çekmediler. Çünkü 2.000 yıldır Çin kaynaklarında bahsedilen bu adla bütün Kırgız Türk grubunun tarihinin asli sahibi olmak gibi bir his ve moral değerle süreci kolaylaştırdı.

Hakas adı ilk olarak Sovyet Birliği'nin kuruluş döneminde resmi olarak kabul edildi. Böylelikle M. Ö. II. yüzyıla kadar uzanan Hakas Türkleri'nin tarihinde Hakas adının oluşumunu üç önemli dönemde incelemek mümkündür. Birinci dönem Hun ve Kırgız Devletleri dönemidir ki, bu dönemde Hakaslar Yenisey Kırgızları olarak isimlendiriliyorlardı (M. Ö. II. yy. - M.S. XIII. yy.) Türkistan'ın en eski halklarından olan Yenisey Kırgızları yalnızca Hakaslar'ın kökenini oluşturmuş değillerdir. Onlar aynı zamanda bugünkü Kırgızistan Kırgızları veya diğer adıyla Tanrı Dağı Kırgızları'nın da kökeninde önemli yer alırlar. İkinci dönemi ise Hooray Devleti (XIV-XVIII. yy.) oluşturur ki bu dönemde Hakaslar'ın diğer Türk Halklarına göre kendilerine has özellikleri oluşmaya başlar.

Üçüncü dönemi ise Rus istilasındaki dönemdir ve XVIII. yüzyılın ikinci yarısından başlayan yeni dönemin özellikle Sovyetler devri sürekli ve bilinçli yapılan propagandalarla Hakaslar, yeni bir kimlik etrafında toplandılar.

Geçmiş dönemlerde Hakas sözcüğü Abakan Tatarlarını, Abakan Türklerini ve Yenisey Türklerini tanımlamak için kullanılırdı. Hakas kelimesinin kökeni olan "hagias" sözcüğü, Çinliler tarafından Sayan dağlarında yaşayan eski bir kabileyi tanımlamak için kullanılırdı. Bu Türk boyundan, Çin kaynaklarında ilk olarak I. yüzyılda bahsediliyor. VI. yüzyıldan itibaren, Altay ve Uygur kabilelerinin güçlü baskısı ile bölgedeki Türk etnik yapısı güçlendi. 1207'de bölge Cengiz Han tarafından fethedildi. XVII. yüzyılın başlarında Ruslar bölgeye geldiler ve kısa zamanda hakimiyeti ele geçirdiler ve Hakas toprakları, her biri ayrı bir Prens tarafından yönetilen bölgelere ayrıldı. 1822'de Rus olmayanların uygulanacak yönetim, vergi ve yasal statüyle ilgili kanunlar yayınlandı. 1917'de Rus Çarlığı'nın yıkılıp yerine SSCB'nin

kurulmasıyla gelenek, sosyalist yapı burada da uygulanmaya başlandı. Hakasya Sovyetler Birliği döneminde 1930 yılında Özerk Bölge statüsüne kavuşturuldu. 3 Haziran 1991'de ise Rusya Yüksek Meclisi'nin kararıyla Özerk Bölge sınırları içinde Hakas Cumhuriyeti kurulmuş oldu. Hakas Cumhuriyeti'nin kuruluşunda liderliğini Aleksandr Kostikov'un yaptığı Tun (Öncü) Hareketi'nin büyük katkıları oldu.

3 Temmuz 1991 tarihinde Hakaseli, Hakas Cumhuriyeti statüsüne kavuştu. 25 Mayıs 1995 tarihinde Hakaseli'nde ilk defa Hakas Cumhuriyeti Anayasası kabul edildi.

Günümüzde Hakaseli Rusya Federasyonu'na bağlı, yönetim biçimi Cumhuriyet olan federe bir devlettir. Kendi Anayasa ve devlet armasına sahip olan Hakaseli Rusya Federasyonu ile yapmış olduğu anlaşma gereğince kendi yetki alanına verilmiş konularda Federal mevzuatı ihlal etmemek koşuluyla bağımsız olarak hareket edebiliyor.

Hakas'ça Uygur şivesine yakındır. Bugün bir yazı diline sahip olan Hakaslar'ın dil ve edebiyat enstitüleri vardır.

Hakaslar Çarlık döneminde zorla kabul ettirilen Kril alfabesini Sovyet Devriminden sonra bırakıp Latin alfabesine geçtiler, ancak 1939'dan sonra yeniden Kril alfabesini kullanmak zorunda kaldılar. Moğolca ve Çince öğelerin de rastlandığı Hakasça'nın sözcük dağarcığı daha çok ortak Türkçe'nin kelimelerinden oluşuyor. Zengin bir halk edebiyatı geleneğine sahip olan ve Güney Sibirya'da yaşayan bu Türk halkının kullandığı dil "Doğu Türkçesi" grubuna giriyor.

Hakaslar'ın yaşadıkları Minusin Vadisi'nin özel konumu ve bölgeyi Türkistan'dan ayıran aşılması zor Sayan Dağları Hakasça'nın kelime hazinesinin ilk Türkçe'de olduğu gibi korunmasına yol açtı. Hakaslar XX. yüzyıl başlarında % 95'den fazla kendi dillerini kullanıyordu. Ekim 1917 Devrimi sonrasında komünist rejimin Ruslaştırma süreci neticesinde 1989 yılında Hakaslar'ın ancak % 76'sı Hakasça konuşabiliyor.

Hakasçanın söz varlığı Türkçe kökenli sözlerden oluşuyor. İçinde Rusça ve Moğolca sözcükler de

barındırıyor. Ancak, eski Türkçenin önseslerinin korunduğu da gözleniyor.

Hakasya'da 269 ortaokul, 7 Anaokulu, 1 üniversitede bulunuyor. Anaokullarında 770, Ortaokullarda 91.000, ülkenin diğer üniversitesinde ise 6.500 öğrenci öğrenim görüyor. Eğitim sistemi devletin mülkiyetindedir. Bölgede yılda 150 kitap, 1 dergi, 1 gazete çıkarılıyor. 250 kütüphane, 1 müze 1 tiyatro, 280 kulüp yer alıyor.

Zengin ormanlar, göller, bozkır ve dağların birleştiği bölgede yer alan Hakasya, uygun tabiat şartları, yeraltı kaynakları, çeşitli metaller ile ilginç bir Türk ülkesidir. Ruslar tarafından bölgeye verilen önemin ve işgal edilmesinin nedeni Hakaseli'nin doğal zenginlikleridir. Hakasya aynı zamanda güçlü bir ekonomi ve ziraate sahiptir. Bölgede tarım, hayvancılık ve kerestecilik de yapılmaktadır.

Hakaseli'nin esas zenginliği bu toprakların asıl yerlisi olan Hakas Türklerinin özgün kültürü ve zengin tarihine ait maddi ve manevi mirasıdır. Bu kültürel zenginlik sayesinde Hakaseli kendine birçok konunun ilgisini çekmektedir.

Hakaseli'nin her bölgesinde balbal, kurgan, yazıt, kaya resimleri ve tarihin eski zamanlarından beri insanlar tarafından sayılan, örneğin tapınaklar gibi kutsal yerlere rastlamak mümkün olduğundan bu bölge gerçekten bir açık hava müzesini andırmaktadır. Tarihsel anıtların çokluğu ve yoğunluğu sayesinde ise Hakaseli bilim dünyasında Sibirya'daki "Arkeolojik Mekke" olarak da bilinmektedir. Nitekim Hakaseli'nde bilinen tarihsel arkeolojik anıtların sayısı yaklaşık 30.000'dir.

Ruslar, Hakas halkını Hristiyanlaştırmak için yoğun baskılar yaptılar. Bu baskılar neticesinde Hakaslar'ın tamamı şeklen Hristiyan oldu. Erkeklerin çoğu Vladimir, kadınlar ise Mariya adını aldılar. Ancak Hakas Türklerinin büyük bir çoğunluğu, zamanında devlet tarafından maneviyat alanında uygulanan tüm asimilasyon ve Hristiyanlaştırma siyasetlerine rağmen, Türklerin İslam öncesi geleneksel inancı olan Şamanlığı (Kamlığı) halen yaşatmaya çalışıyor. Sovyetler zamanında unutturulan tüm Şamanlık geleneği yeniden canlandırılmaya çalışılıyor. Bu

hususla hem halk, hem de aydın kesim birlik olarak gönüllü çalışmalarda bulunuyor. 1980'lerin sonundan beri başlayan bu yöndeki çalışmaların neticesinde Hakaseli'nde Hakas Türkleri tarafından kutsal sayılan ve yüzyıllarca kutsanan 300'den fazla kutsal yer tespit edildi. Bu bölgeler çeşitli Hakas kabile ve kabilelerinin bir alt kolu olan soylara ait kutsal yerlerdir. Böylece Sovyet döneminde halkın manevi yaşamından tamamen silinen bu köklü gelenek yeniden tespit edilerek yaşama döndürüldü ve bir anlamda kuşaklar arası kopmuş bir zincir halkası yerine konulmak suretiyle zamanlar arasındaki köprüye yeniden bir bütünlük kazandırıldı.

Hakas grupları arasında, Şor Türkleri'nin şivesiyle konuşan Sagaylar, ağızca Sagaylar'la bir birlik teşkil eden Beltirler, Abakan Vadisi'nde yerleşen Kaçlar (Kaçınlar, Haaş, Haos), kendilerini Tuba olarak adlandıran Koyballar (Hayballar), Yüs Bozkırı'nda yaşayan Kızıllar (Kırgızlar), kendilerini "Kangbaşı" yahut "Kanmaji" olarak isimlendiren Kamasınlar, Obi Irmağı'nın sağ kollarından Çolım ve Çat Nehri boyunda yerleşen Çolım ve Çat Türkleri sayılabilir.

Türkiye ve Türk aydınları, SSCB'deki bu yeni siyasi coğrafya'nın ortaya çıkışına kadar Türk Dünyası ile ilgilenmedi ve düşünce üretmedi. Yıllarca politik baskı ve soğuk savaş nedeniyle sosyal demokratlar ve bilim adamları bu coğrafya ile ilgilenemediler. İyi niyetinden kuşku duyulmayan bir grup aydın ise, gerçekleşme imkânı bulunmayan düşünceler ürettiler. Türkiye'nin aydınları da bugün tartışılmasının yarar sağlamayacağı şu ya da bu nedenle Türk Dünyası'nın bağımsızlığına hazırlıksız merhaba dedi. Bunun sonucunda da ne yapılmasına karar verilemeyen bir belirsizlik ve kararsızlık hakim oldu.

Bugüne dönersek, din farklılığına bakılmaksızın başta Hakaslar olmak üzere Türkçe konuşan tüm halklara Türk Dünyası'nın kucak açıp, sahip çıkması gerekiyor. Türk Dünyası'na yönelik temas ve faaliyetlerde Araştırma Enstitüsü, Think-Tank ve benzeri kuruluşların politika üretip, devlet kademelerini yönlendirmesi, iş çevrelerinin finansör olması bekleniyor.

BOZKURT

BOZKURT'U TAKİP ET!

www.turan.tc